

Sezon 2017/2018

8

PREMIER

97 418

WIDZÓW

391

SPEKTAKLI

70

SPEKTAKLI
GOŚCINNYCH

532

WYDARZENIA
EDUKACYJNE

Sezon 2017/18 w Nowym Teatrze

8 premier, 3 premiery gościnne wyprodukowane w partnerstwie z Nowym Teatrem, 5 spektakli gościnnych z Europy, 9 spektakli gościnnych z Polski, 545 wydarzeń, 57 tysięcy widzów, 2 nowych aktorów w zespole: Jaśmina Polak i Bartosz Bieleń. Nowy Teatr działa już 10 lat, licznik wciąż bije!

Trudno było w tym sezonie w Nowym znaleźć dobry moment na podsumowanie. Sezon trwał nieprzerwanie i płynnie przeszedł w nowy 2018/2019. 12 lipca odbyła się ostatnia – ósma – premiera sezonu – „You Are Safe” Agaty Siniarskiej, w lipcu i sierpniu trwały koncerty, pokazy filmów, akcje w ramach programu Lato w Nowym, w sierpniu odbył się 7. już edycja festiwalu muzycznego Instalacje pod opieką kuratorską Wojtki Blecharza oraz gościnne pokazy trzech spektakli nowego tańca z Izraela.

Sezon wspólnoty

Sezon 2017/2018 ugruntował energię nowych ruchów społecznych – Gildii Reżyserek i Reżyserów Teatralnych, Kultury Niepodległej, Forum Przyszłości Kultury 2017. Dobrze już rozumieliśmy, że wspólnie znaczy lepiej, że razem możemy więcej. Nowy Teatr podjął się produkcji spektaklu Krystiana Lupy „Proces”, której premiera planowana była w Teatrze Polskim we Wrocławiu. Wspólny wysiłek warszawskich teatrów – Studio, Powszechnego i TR Warszawa, dofinansowanie od miasta stołecznego Warszawy oraz pozyskanie dodatkowych funduszy od europejskich koproducentów

zdecydowały, że udało się tę ideę doprowadzić do realizacji. Powstał spektakl, o którym pisano m.in.: „Nikt poza Krystianem Lupa nie dysponuje w polskim teatrze taką skalą wyobraźni, nikt nie buduje z taką drobiazgowością scenicznych światów, aby połączyć wizję wywiedzioną z literatury z pewnością dnia dzisiejszego i niezbitym przecuciem przeszłości” (Onet); „Spektakl kolejny raz udowodnił, że polski reżyser ma niezwykle talent, by z publiczności uczynić widzów-marzycieli” (Le Monde); „Spektakl mocny, złożony, aluzyjny. Mistrzowskie efekty: reżyseria, montaż, wyobraźnia sceniczna, brawura. W wieku 75 lat, w pełni sił twórczych, Lupa imponuje odwagą moralną i intelektualną” (Le Figaro); „Tutaj jednak sieć znaczeń ma tak wielką siłę – i powieść, i życie autora, i warunki, w jakich reżyser wykonuje swój zawód – że stereotyp artysty-męczennika staje się wybitnym przejawem inteligencji” (Libération).

Wspólnota jako strategia tworzenia niezależnej kultury sprawdziła się także we współpracy z Teatrem Żydowskim, który zrealizował na scenie Nowego Teatru premierę „Kibiców” w reżyserii Michała Buszewicza oraz pokazał dwa spektakle ze swojego repertuaru; Fundacją Burdąg, Teatrem Maat, Centrum w Ruchu oraz niezależnymi producentami, z którymi zrealizowaliśmy pokazy w ramach cyklu choreograficznego „Radykalna bliskość”. Współpracowaliśmy z festiwalami, m.in. Ciało/Umysł, Nowe Epifanie, Kwadrofonik, Kwartesencja, organizacjami pozarządowymi takimi, jak Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk, Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego, Centrala, instytucjami takimi, jak Teatr 21, Goethe-Institute, Instytut Reportażu.

Reżyserzy

Sezon 2017/2018 był sezonem mistrzów, a także młodszych artystów nowej fali polskiego teatru. Czekaliśmy na premiery Krystiana Lupa, Krzysztofa Garbaczewskiego, Krzysztofa Warlikowskiego (w kolejności chronologicznej). Michał Zadara zrealizował tryptyk biblijny na podstawie „Księgi Rodzaju”. Powstała zróżnicowana formalnie trylogia dla każdego, ale może szczególnie dla młodych widzów traktowanych najpoważniej na świecie. Udział wzięli aktorzy profesjonalni i dzieci, Boga w pierwszej części gra 12-letnia Julia Leszkiewicz, w drugiej na scenie jest jedynie 7-letnia Maja Amsterdamska. Twórcy zapowiedzieli realizację książki ludzi wolnych i faktycznie powstała żywiołowa opowieść w wymiarze pozareligijnym. „Tygodnik Powszechny” nazwał świat wykreowany przez Michała Zadarę „małym pokojem dziecięcej wyobraźni”, za najważniejsze uznając „czystość intencji, która sprawia, że granie Biblii, a nawet zabawa w Biblię pozbawione są dwuznaczności”.

Krzysztof Garbaczewski powrócił po kilku latach do Nowego Teatru z pomysłem na realizację dialogów Platona. Szukał formy dla „Uczty” między innymi wykorzystując eksperymenty z nowymi technologiami. „[...] twórca niezłomnie traktuje teatr jak wielki plac zabaw, maszynę do spełniania marzeń i rzucania czarów” – komentował Culture.pl. Zamykający spektakl monolog Jacka Poniedziałka jako Sokratesa wejdzie z pewnością do historii teatru kreśląc paralelę z legendarną rolą Hamleta w spektaklu Krzysztofa Warlikowskiego z 1999 roku. O tym monologu pisał

Dariusz Kosiński w „Tygodniku Powszechnym”: „... moment, który wszystko zmienia, każe wyprostować się na krześle i wysłać sygnał alertu do wszystkich sił i zmysłów. I po sekundzie było jasne, że dzieje się coś ważnego”.

Po najbardziej podstawowej opowieści naszej kultury, starożytnych dialogach Platona, dwudziestowiecznej klasyce, czyli „Procesie”, postanowiliśmy zajrzeć w przyszłość. Chcąc powtórzyć gest z początku XX wieku, kiedy wizjonerzy pierwszej awangardy wymyślali przyszłość, zaprosiliśmy kuratora Tomasza Platę oraz twórców, którzy mieli podjąć ten trud. Pierwszą swoją wizję przedstawiła Anna Karasińska. Jej spektakl „2118. Karasińska” zachwylił krytyków i widzów. Witold Mrozek w „Gazecie Wyborczej” pisał: „Rzadko używam w odniesieniu do sztuki słowa piękno, ale ten spektakl jest właśnie piękny”.

Oczekiwana premiera Krzysztofa Warlikowskiego, powrót po 13 latach do twórczości Hanocha Levina, czyli „Wyjeżdżamy” to był triumf teatru zespołowego. Zespół 19 aktorów „wyrazistych, śmiałych, zaangażowanych, świadomych złożoności poszczególnych protagonistów. Na koniec, w obliczu tych także „nieudanych” żywotów, widz odczuwa prawdziwe wzruszenie, które go nie opuści i które ocali ulotny sens wspólnoty” – pisał „Le Monde” po pokazach na festiwalu w Montpelier. Zaraz po premierze spektakl ruszył w międzynarodowe tournée m.in. do Francji i Grecji. „Warlikowski wyreżyserował swoje najlepsze od dłuższego czasu przedstawienie” – ocenił Le Monde. „Bez końca można by rozprawić o wybitnym spektaklu, równie śmiesznym, co przerażającym” – wtórował „Le Figaro”

i zakończył recenzję słowami: „Oni powrócą”. „Im dłużej się z tym spektaklem jest (a zostaje na bardzo długo), tym ważniejszy – i odważniejszy – się wydaje” – napisał w „Newsweeku” Dawid Karpiuk.

Goście

Nie ustaliliśmy też w pokazywaniu intrygujących propozycji europejskiego teatru. W tym sezonie, dzięki dofinansowaniu Pro Helvetii, Instytutu Francuskiego i Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, prezentowaliśmy zjawiska i twórców teatralnych z Francji i Szwajcarii w cyklu „Posthumanisci, rebelianci, marzycie. Spektakle najważniejszych festiwali teatralnych Europy”: Philippe Quesne, Vincent Macaigne i Milo Rau, a następnie kolejny już spektakl z Estonii, tym razem kompanii Kanuti Gildi SAAL, w końcu też powracający do

Warszawy inny laureat Europejskiej Nagrody Teatralnej Nowe Rzeczywistości, choreograf, performer Alessandro Sciarroni. „Będziemy mogli poczuć się jak na międzynarodowym festiwalu teatralnym” – donosiło Co Jest Grane24.

We współpracy z Instytutem Adama Mickiewicza zorganizowaliśmy także przegląd najnowszych zjawisk polskiej sceny teatralnej „Generation After 2. Showcase”. To już druga edycja „nowej artystycznej szkoły myślenia”.

Generation After

Trzy dni, 11 spektakli, 89 gości z 24 krajów, 10 instytucji z Polski oraz niemal 100 artystów. Tak w liczbach wygląda bilans „Generation After 2. Showcase”. Było intensywnie i treściwie. Połączyliśmy we wspólnym celu

warszawskie teatry – TR, Studio, Komuna// Warszawa, Powszechny, Nowy, twórców niezależnych i organizacje pozarządowe. Wzbudziłyśmy zainteresowanie polską sceną. Gośćmi „Generation After 2” byli selekcjonerzy i kuratorzy z najważniejszych festiwali oraz instytucji teatru i tańca z Europy, Azji i Ameryki, m.in.: Théâtre de l’Odéon, Hebbel um Ufer, Festival d’Avignon, Narodowy Teatr w Wilnie, Teatr Cameri w Tel Avivie, Wiener Festwochen, ROHM Theatre w Kyoto, japoński Tokyo Festival, GATE Theatre z Wielkiej Brytanii, fińskiego TAMPERE Festival, KASERNE BASEL, Teatro Libero z Palermo czy FTA | Danse + Théâtre z Montrealu. Przyjechali również niezależni kuratorzy, dziennikarze oraz przedstawiciele m.in. estońskiego Ministerstwa Kultury czy Instytutów Polskich w Tel Awiwie, Bukareszcie i Berlinie.

Pokazaliśmy spektakle: Janka Turkowskiego, Jędrzeja Piaskowskiego, Natalii Korczakowskiej, Cezarego Tomaszewskiego, Małgorzaty Wdowik, Anny Karasińskiej, Krzysztofa Garbaczewskiego, Anny Smolar, Michała Borczucha i Michała Libery. To oni udowodnili, że polska scena przechodzi kolejną pokoleniową zmianę warty. Młodzi artyści radykalnie zmieniają sposoby budowania wypowiedzi artystycznej. Ich wypowiedzi są autorskie i bardzo osobiste.

Odbiór programu był entuzjastyczny. Chwalono świeżość i różnorodność polskiej sceny. Wielu gości zwracało uwagę na liczne przybycie przedstawicieli różnych instytucji z całego świata. Doceniono została także nowatorska formuła spotkania w formie speed datingu z reżyserami. Kolejne przedstawienia i artyści otrzymują zaproszenia na festiwale,

propozycje współpracy. Uczestnicy showcase’u opisywali program używając określeń: zróżnicowany, intensywny, reprezentatywny: “I will definitely keep watching the Polish scene, and Nowy as a production house in an ideal partner. This was my first visit, so things probably need more time”, „Athmosphere was great and very welcoming. I like the theatres can work together”.

Nowa choreografia

Zasłużone miejsce w programie zajęła też w tym sezonie choreografia. Najpierw kuratorowany przez Mateusza Szymanówkę program „Radykalna bliskość”, na który złożyły się premiery Izy Szostak i Renaty Piotrowskiej-Auffret, spektakl „pUR” Ramony Nagabczyńskiej i „Wychodząc od działania” Marii Stokłosy. Szukaliśmy też najlepszej formuły spotkań z publicznością i ekspertami wokół tematu współczesnego tańca. W drugiej części sezonu choreograficzny boom proklamowała kuratorka programu „Poszerzanie pola”, Joanna Leśniewska. Wspólnie ćwiczymy się w patrzeniu na taniec. Pierwszą premierą w ramach programu było lipcowe „You Are Safe” Agaty Siniarskiej, mocny głos i refleksja na temat eksploatacji planety inspirowany dyskursem feministycznym. Działania edukacyjne także obejmowały pracę z ciałem. Odbływały się warsztaty dla różnych grup wiekowych z choreografiami takimi jak: Paweł Sakowicz, Marta Ziółek, Agnieszka Kryst.

Muzyka

Silnie reprezentowana była w programie także muzyka. Odbływały się koncerty Sceny Muzyki

Nowej pod batutą Andrzeja Bauera m.in. premierowe wykonanie utworu Geoga Friedricha Haasa „in vain”. „Zapowiada się znakomicie. [...] w Nowym Teatrze wciąż coś się dzieje, w dziedzinie muzyki zresztą też” – pisała Dorota Szwarzman po inauguracji tej serii koncertów. Koncertował u nas także Kwadrofonik oraz Royal String Quartet. Drugi sezon swoją przystań odnalazł klub Pardon To Tu z renomowanymi koncertami głównie muzyki wywodzącej się z jazzu. Także w tej dziedzinie działania edukacyjne towarzyszą i uzupełniają główny program. Zaproponowaliśmy alternatywę dla edukacji muzycznej prowadząc Małe Muzyczne Improsceny i Młodą Orkiestrę Nowego Teatru. MONT – złożony z młodzieży o bardzo różnym przygotowaniu muzycznym – po całym semestrze pracy ma już repertuar, w którym znalazły się kompozycje napisane specjalnie dla nich przez współczesnych kompozytorów oraz pierwszy koncert za sobą.

Edukacja

Kontynuowaliśmy także bezpłatne wykłady. Charyzmatyczni wykładowcy, interesujące tematy, projekcje, dyskusje to cechy naszej akademii. W tym sezonie bez zahamowań dyskutowaliśmy z Sylwią Chutnik o książkach, z Wojtkiem Ziemińskim o teatrze w realu, z Dorotą Semenowicz o skandalu w kulturze, z Tomaszem Kolankiewiczem o czarownicach w światowym kinie oraz z Piotrem Gruszczyńskim o klasykach nowoczesności w teatrze.

Działo się bardzo dużo, nie wszystkie wydarzenia układają się w większe cykle, poddają klasyfikacji. Organizowaliśmy spotkania z pisarzami, czytania nowej dramaturgii, warsztaty

i akcje artystyczno-społeczne. Jedynym z najbardziej wyjątkowych wieczorów był pokaz mody z udziałem Dzieci z Dworca Brześć. Projektanci przekazali ubrania dla czeczeńskich rodzin, które tego dnia wystąpiły w roli modeli. Foyer teatru zamieniło się w wybieg, miejski plac, na którym chłopcy wykonywali breakdance'owe figury, a w końcu parkiet, który jeszcze nigdy takich (tradycyjnych, kaukaskich) tańców nie widział.

„Spieszmy się docenić wspólnotę, jaką tworzymy – artyści i widzowie – bo nie wiadomo, jak długo potrwa. We wrocławskim Polskim już jej nie ma, w krakowskim Starym aktoży jeszcze o nią walczą [...]. Dużo ostatnio dyskutujemy o tym, jak dziś robić teatr politycznie

i społecznie zaangażowany, jak trafić do widza, bronić zagrożonych wartości, budować wokół nich wspólnotę. Są teatry, które starają się to robić nie tylko poprzez spektakle, wierząc, że równie ważne jest to, co w przerwie, przed i po przedstawieniu, w rozmowach, które toczy się w teatralnych kawiarniach czy barach, podczas wykładów, pokazów filmowych, koncertów, przedstawień dla dzieci i rodziców. Nowy Teatr działa od dekady, siedzibę w odrestaurowanej dawnej bazie Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania na Mokotowie ma od dwóch lat i jest na równi teatrem, salą koncertową, akademią, świetlicą dla dzieci, kawiarnią dla freelancerów z biurem w laptopie oraz otwartym dla wszystkich ogródkiem.

Dzięki temu do widzów kolejnych spektakli Nowego, dojrzewających (i starzejących się) wraz z Warlikowskim (rocznik 1962) i jego aktorami, dołączają kolejne generacje” – pisała Polityka.

Wyjazdy i nagrody

Po raz siódmy Nowy Teatr był kuratorem programu teatralnego na Open'er Festival. W tym roku pokazaliśmy w Gdyni trzy spektakle – „Wesele” Jana Kłaty z Narodowego Starego Teatru w Krakowie, „Cezary idzie na wojnę” Cezarego Tomaszewskiego z Komuny// Warszawa oraz „2118. Karasińska” Anny Karasińskiej. Spektakle obejrzało niemal 4 tysiące widzów.

Spektakle Nowego Teatru były także w Berlinie, Luksemburgu, Nanterre, Pradze, Krajowej, Montpellier, Kłajpedzie, Brukseli, Zurychu, Nitrze, Bośni i Hercegowinie, Dreźnie, Tbilisi, Atenach, a także na Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy, Międzynarodowym Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi, Międzynarodowym Festiwalu Boska Komedja w Krakowie, Festiwalu Konfrontacje Teatralne w Lublinie, Festiwalu Dialog we Wrocławiu, Festiwalu Dramaturgii Współczesnej w Zabrzu, VIII Międzynarodowym Festiwalu Teatralna Karuzela, 53 Festiwalu Kontrapunkt w Szczecinie, Festiwalu Open'er w Gdyni oraz w Kielcach.

Jeszcze nie wyjeżdżamy. Porywamy się na kolejną przygodę. Sezon 2018/2019.

Nagrody

Jeden gest

Reżyseria: Wojtek Ziemilski

Główna nagroda międzynarodowego festiwalu 38. Zürcher Theater Spektakel w Szwajcarii.

Nagroda specjalna oraz nagroda Magazynu Dani na Festiwalu MESS w Sarajewie.

Główna nagroda na Fast Forward - Europäisches Festival für junge Regie w Dreźnie.

Biblia. Rdz 1-11

Reżyseria: Michał Zadara

Nagroda VIII Międzynarodowego Festiwalu Teatralna Karuzela w Łodzi / Dusza w troki za prawdę współuczestnictwa dla zespołu spektaklu oraz nagroda Jury Dziecięcego za niespotykaną formę dla spektaklu.

Henrietta Lacks

Reżyseria: Anna Smolar

Druga nagroda i nagroda Jury Młodych na XVII Festiwalu Dramaturgii Współczesnej - Zabrze 2017.

Nagroda Rady Miasta Szczecin na 53. PTMF Kontrapunkt 2018 za skuteczne przełożenie na język teatru zagadnień należących do świata nauki i stworzenie wywołującego emocje przedstawienia.

Finał 24. Ogólnopolskiego Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej.

Indianie

Reżyseria: Justyna Sobczyk

Nagroda VIII Międzynarodowego Festiwalu Teatralna Karuzela w Łodzi za prawdę wspólnoty.

Nagrody

Proces

Reżyseria: Krystian Lupa

Nominowany w kategorii Wydarzenie roku do nagrody magazynu Aktivist Nocne Marki 2017.

Michał Borczuch

Paszport Polityki, w uzasadnieniu wskazane spektakle zrealizowane w Nowym Teatrze – „Apokalipsa” i „Zew Cthulhu”.

Krzysztof Warlikowski Małgorzata Szczęśniak

Nagrodzeni International Shakespeare Prize na Międzynarodowym Festiwalu Szekspirowskim w Krajowej w Rumunii za wniesienie oryginalności do interpretacji dzieł Szekspira.

Siedziba Nowego Teatru

Dwie nominacje dla Nowego Teatru do 3. edycji Nagrody Architektonicznej Prezydenta m.st. Warszawy – w kategorii Najlepsza przestrzeń publiczna oraz Najlepszy budynek użyteczności publicznej.

Wyjazdy

(A)pollonia

Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
Opener Festiwal, Gdynia

Henrietta Lacks

Reżyseria: Anna Smolar
Opener Festiwal, Gdynia
Konfrontacje Teatralne, Lublin
XVII Festiwal Dramaturgii Współczesnej,
Zabrze / Druga nagroda i nagroda Jury
Młodych
Festiwal Boska Komedia, Kraków
53. Przegląd Teatrów Małych Form
Kontrapunkt, Szczecin
XXIV Międzynarodowym Festiwalu Sztuk
Przyjemnych i Nieprzyjemnych, Łódź

Elementarz

Reżyseria: Michał Zadara
Festiwal Prapremier, Bydgoszcz

Jeden gest

Reżyseria: Wojtek Ziemliski
Festiwal Dialog, Wrocław
Teatr im. Żeromskiego, Kielce
Divadelna, Nitra, Słowacja
Festiwal MESS Sarajewo, Bośnia
i Hercegowina / Nagroda specjalna oraz
nagrada Magazynu Dani

Fast Forward - Europäisches Festival für
junge Regie, Drezno, Niemcy / Nagroda
główna
Internationales Theaterfestival, Berlin, Niemcy
BAZAAR Festival, Praga, Czechy

Proces

Reżyseria: Krystian Lupa
Festiwal Boska Komedia, Kraków
Teatr Powszechny w Łodzi, XXIV
Międzynarodowy Festiwal Sztuk Przyjemnych
i Nieprzyjemnych
Festiwal Le Printemps des Comédiens
Monpellier, Francja

Zew Cthulhu

Reżyseria: Michał Borczuch
Festiwal Boska Komedia, Kraków
Berlin, Niemcy
Festiwal TheAtrium, Kłajpeda, Litwa

Francuzi

Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
International Festival of Theatre, Tbilisi,
Gruzja

Body-Opera

Reżyseria: Wojtek Blecharz
Festiwal Raining Days, Luksemburg

So Emotional

Reżyseria: Kamiński / Szymanówka / Ziótek
Pawilon Galerii Miejskiej Arsenal, Poznań
Tanztage Berlin, Niemcy

Biblia 1

Reżyseria: Michał Zadara
VIII Międzynarodowy Festiwal Teatralna
Karuzela, Łódź

Indianie

Reżyseria: Justyna Sobczyk
VIII Międzynarodowy Festiwal Teatralna
Karuzela, Łódź

Sonata widm

Reżyseria: Markus Öhrn Théâtre
Théâtre Nanterre-Amandiers, Francja

Opowieści afrykańskie wg Szekspira

Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
International Shakespeare Festival, Rumunia
Monpellier, Francja

Spektakle repertuarowe

(A)pollonia

7-9 września, 14-17 września 2017
Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
Liczba przedstawień: **8**
Liczba widzów: **1 918**

Apokalipsa

9-11 marca 2018
Reżyseria: Michał Borczuch
Liczba przedstawień: **3**
Liczba widzów: **948**

Elementarz

2-4 lutego, 21-22 kwietnia 2018
Reżyseria: Michał Zadara
Liczba przedstawień: **9**
Liczba widzów: **482**

Francuzi

1-4 maja 2018
Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
Liczba przedstawień: **4**
Liczba widzów: **1 553**

Henrietta Lacks

26-28 września 2017, 20-22 stycznia, 14-15 kwietnia 2018
Reżyseria: Anna Smolar
Liczba przedstawień: **10**
Liczba widzów: **1 004**

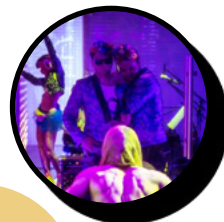
Indianie

30 września, 1-2 października 2017
Reżyseria: Justyna Sobczyk
Liczba przedstawień: **3**
Liczba widzów: **476**

Jeden gest

7-9 października 2017, 23-24 lutego 2018
Reżyseria: Wojtek Ziemilski
Liczba przedstawień: **6**
Liczba widzów: **576**

Kabaret warszawski

11-14 maja 2018
Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
Liczba przedstawień: **4**
Liczba widzów: **1 374**

Spektakle repertuarowe

Koniec

13-15 października 2017
Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
Liczba przedstawień: **3**
Liczba widzów: **977**

Piotruś Pan

6-7 października 2017
Reżyseria: Łukasz Kos
Liczba przedstawień: **3**
Liczba widzów: **483**

MaMoMi

18-20 września 2017
Reżyseria: Izabela Chlewińska
Liczba przedstawień: **6**
Liczba widzów: **208**

So Emotional

9-30 czerwca 2018
Reżyseria: Marta Ziótek
Liczba przedstawień: **2**
Liczba widzów: **101**

Opowieści afrykańskie wg Szekspira

1-4 marca 2018
Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
Liczba przedstawień: **4**
Liczba widzów: **1179**

Sonata widm

1-3 grudnia 2017
Reżyseria: Markus Öhrn
Liczba przedstawień: **3**
Liczba widzów: **426**

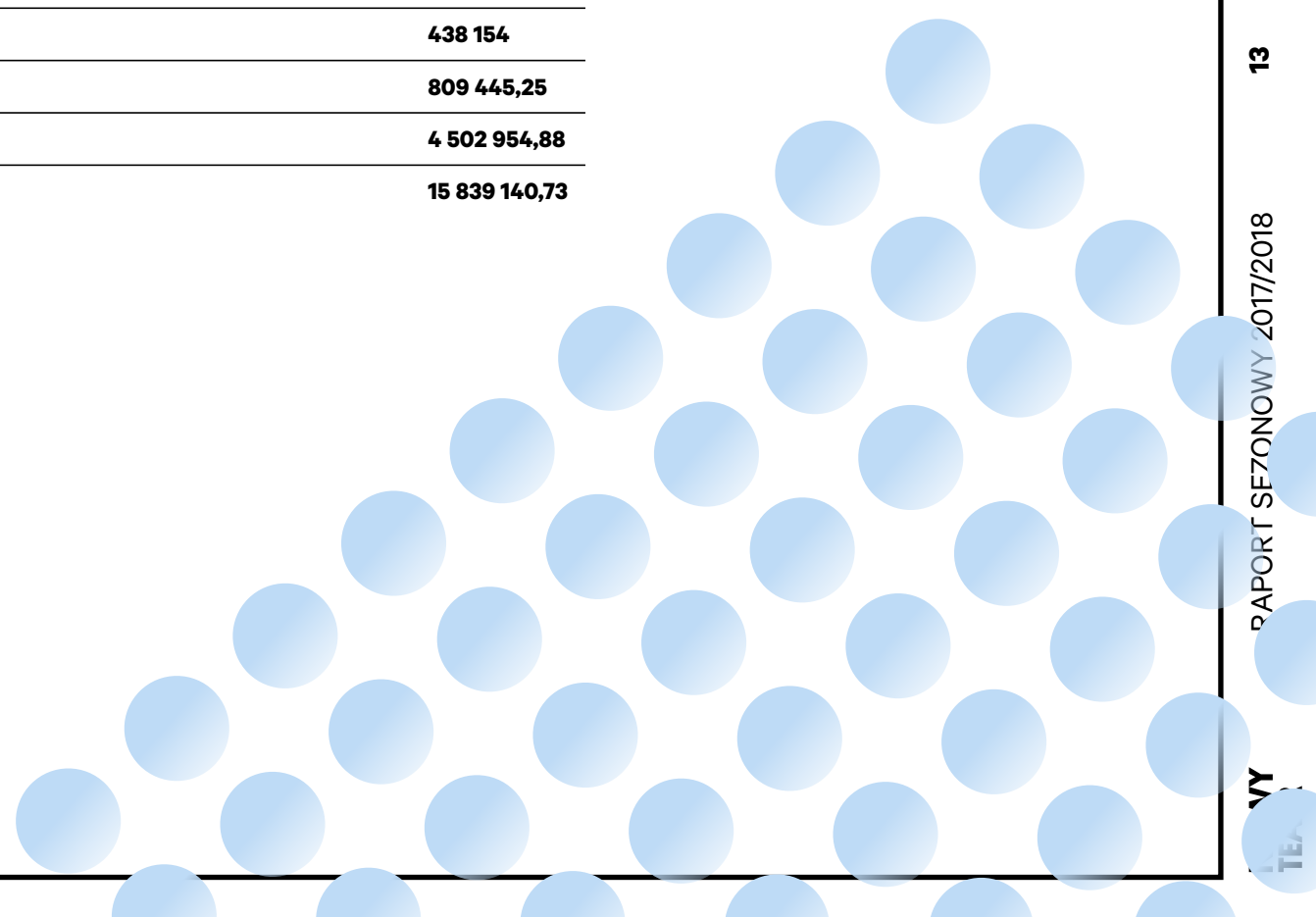

Zew Cthulhu

8-9 kwietnia 2018
Reżyseria: Michał Borczuch
Liczba przedstawień: **2**
Liczba widzów: **331**

Przychody w sezonie 2017/18

DOTACJA ORGANIZATORA NA SEZON 2017/2018	8 900 000
DOTACJA CELOWA ORGANIZATORA NA SEZON 2017/2018	718 586,60
DOTACJE OD INNYCH PODMIOTÓW	470 000
SPONSORZY	438 154
UMOWY KOPRODUKCYJNE	809 445,25
DOCHODY WŁASNE	4 502 954,88
RAZEM PLN	15 839 140,73

**NOWY
TEATR**

PROGRAM ARTYSTYCZNY

TEATR

Biblia. Rdz 1-11

PREMIERA | Reżyseria: Michał Zadara

Michał Zadara wystawiając Księgę Rodzaju rozpoczyna cykl biblijnych przedstawień. W trzech spektaklach opowiada nam znane, a jednak obce historie o stworzeniu świata, wygnaniu, potopie, Abrahamie, Hagar, Izaaku, Dinie, Jakubie i Józefie. Biblia to znana wszystkim, a jednocześnie zupełnie nieznaną księgą, podstawa naszej cywilizacji. Biblia to księga przede wszystkim nieoczywista. *Nasze mity pozwalają nam wspólnie marzyć i działać. Historie biblijne są spoiwem, które jednoczy świat żydów, chrześcijan i muzulmanów. Dzisiaj te historie są nam potrzebne bardziej niż kiedykolwiek. Podążamy tropem trudnych wyborów i poważnej literatury, która uczy podejścia do świata bez taryfy ulgowej* – powiedział Michał Zadara.

Odkrywanie Biblii w jasnym i pełnym rozmaitych barw pokoju wyobraźni (jakże innym od ciemnego pokoiku Kantora!) jest doświadczeniem radosnym, nie przez zmyślne sceniczne żarty, tylko przez zabawowe nastawienie dzieci idących za nimi dorosłych współtwórców. Dariusz Kosiński, Tygodnik Powszechny

Reżyseria: Michał Zadara

Scenografia: Robert Rumas

Muzyka: Jan Duszyński

Światła: Artur Sienicki

Asystentki reżysera: Michalina Żemła, Iga Dzięgielewska

Obsada: Paulina Holtz, Robert Koszucki,

Julia Leszkiewicz, Barbara Wysocka

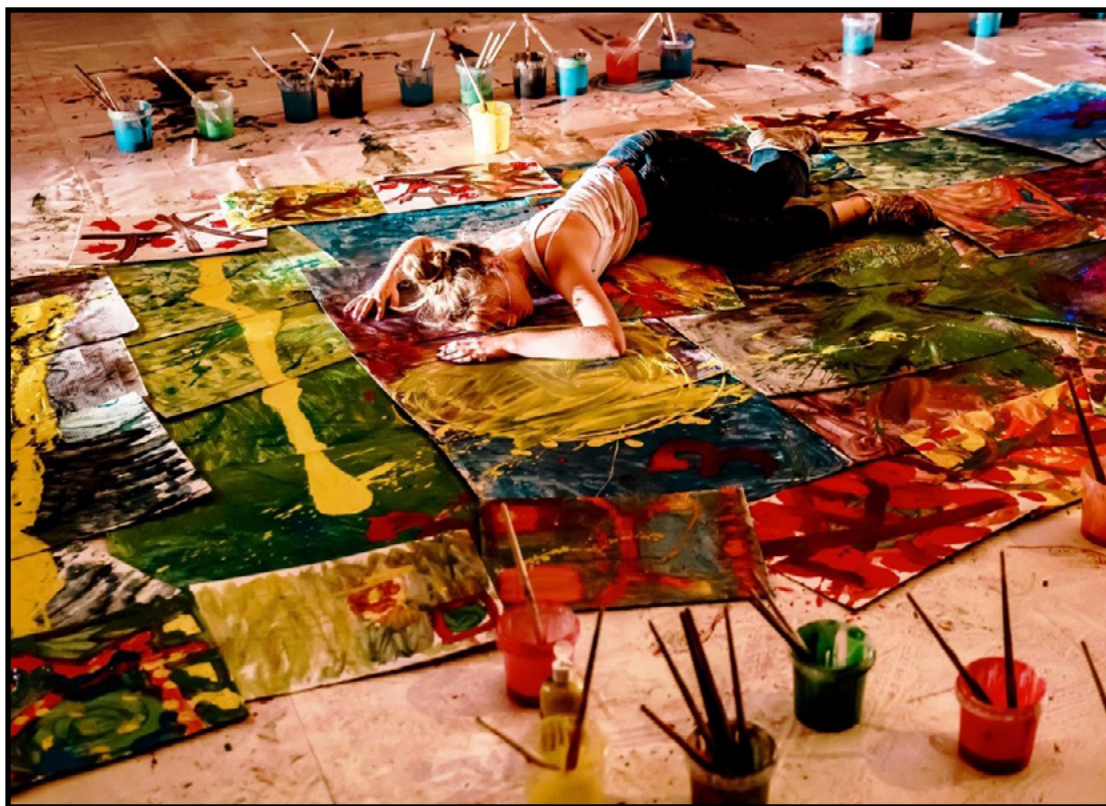
Liczba przedstawień:

13

Liczba widzów:

830

1-3 września,
19-21 października 2017,
25-26 lutego,
18 kwietnia 2018

Kibice

PREMIERA GOŚCINNA TEATRU ŻYDOWSKIEGO

IM. RACHEL I IDY KAMIŃSKICH

Reżyseria: Michał Buszewicz

Punktem wyjścia spektaklu jest spotkanie aktorów Teatru Żydowskiego z kibicami Legii Warszawa. Te dwie, jak zwykle się mniemać, mocno zantagonizowane grupy, mieszkające na co dzień w jednym mieście, miały szansę poszukać porozumienia ponad przypisywanymi im podziałami, przy użyciu teatralnych narzędzi. Postarały się odpowiedzieć na pytania o motyw, sposoby i korzyści z budowania silnych wspólnot i sprawdzenia, czy istnieje między nimi konflikt realny czy tylko wyobrażony. Twórcy pracowali na stereotypach dotyczących kibiców – grupy bardziej różnorodnej niż zwykle im się to przypisywać – a także społeczności żydowskiej, obrostej nie mniejszą ilością uproszczeń.

Aktor Żydowskiego Piotr Wiszniowski przyznał się, że od lat chodzi na Legię. Aktorzy Żydowskiego założyli więc klubowe barwy i poszli na "żyletę" - trybunę fanatyków Legii. A kibice poszli do teatru. Powstał bezpreten-sjonalny spektakl o wspólnocie (niekoniecznie kibicowskiej) i wykluczaniu z niej.
Witold Mrozek, Wyborcza.pl

Scenariusz i reżyseria: Michał Buszewicz

Dramaturgia: Sebastian Krysiak

Scenografia i kostiumy: Anna Met

Choreografia: Katarzyna Sikora

Muzyka: Kuba Wandachowicz

Reżyseria świateł, wideo: Jakub Laskowski

Obsada: Ryszard Kluge, Joanna Rzączyńska,

Małgorzata Trybalska, Jerzy Walczak, Piotr Wiszniowski

Kibice: Elwira Szyszka, Tomasz Jakubczyk,

Sławomir Stefaniuk

Liczba przedstawień:

6

Liczba widzów:

542

11-13 września,
20-22 grudnia 2017

Biblia. Rdz 12-36

PREMIERA | Reżyseria: Michał Zadara

Było tak: Abraham i Sara całe życie chcieli mieć dzieci. A kiedy w końcu Bóg dał im dzieci, okazało się, że może je także z powrotem odebrać. Był też Lot, jedyny sprawiedliwy i jedyny ocalony ze zglądzonego za karę miasta. Była też Hagar uciekinierka i wypędzona, która przyciągała anioły. Spektakl – słuchowisko, który zawiera ważne lekcje i fascynujące opowieści zarówno dla rodziców, jak i dla dzieci, wszystkich od 6 do 166 lat.

Niezwykle trudną do pojęcia historię ofiarowania Izaaka, której zrozumienie na przestrzeni wieków sprawiało wiele kłopotów teologom i filozofom, Zadara puentuje w rozbrajający sposób. Po powrocie do domu cała rodzina Abrahama zasiada do posiłku złożonego z pity, hummusu i... wegańskiego jogurtu.
Szymon Kazimierczak, Teatralny.pl

Reżyseria, scenariusz, projekcje: Michał Zadara

Głos: Michał Zadara

Występuje: Maja Amsterdamska

Scenografia: Robert Rumas

Muzyka: Jan Duszyński, Michał Zadara

Produkcja: Fundacja Nowych Działań

Koprodukcja: Centrala, Nowy Teatr

Liczba przedstawień:

15

Liczba widzów:

657

7-12 grudnia 2017,
25 lutego,
19-20 kwietnia 2018

Proces

PREMIERA | Reżyseria: Krystian Lupa

Ktoś musiał oczernić Józefa K., bo choć nic złego nie zrobił, został pewnego ranka zatrzymany. Tak zaczyna się najbardziej tajemnicza i prowokacyjna opowieść światowej literatury. Im dalej w głąb uporczywych zdań, tym ciemniej... Nie dowiemy się, za co bohater jest zatrzymany, o co oskarżony... Nie dowiemy się też, czy rzeczywiście jest niewinny... On zresztą też nie wie... Wie w ogóle coraz mniej, ale podejmuje rozpaczliwe zmaganie, nierówną walkę z Nieznanym. Tylko jak zrozumieć czy zaakceptować strategię tej walki, kiedy konfrontacja obu stron urąga naszemu poczuciu logiki i rzeczywistości?...

...natrętna prawdziwość tego, co się zdarza, nie pozwala nam pozostać na zewnątrz, budzi niepokojąco osobiste analogie... To ja, to my – JESTEŚMY ZATRZYMANI... Trwa wędrówka, senny lot w mroczny ABSURD, absurdalny dialog z człowiekiem po drugiej stronie, dziwnie przyległy do absurdu i dialogów, które wyrzuca z siebie nasza najnowsza polska rzeczywistość ... – pisze Krystian Lupa.

W rewelacyjnym finale, kiedy wszyscy aktorzy ustawieni w jednej linii zbliżają się w stronę widowni, nagle przedstawienie jakby urywa się zakończone nagłym cięciem. To nie przypadek, nie usterka techniczna, ale rzecz jasna głęboko przemyślana pointa..

Malwina Głowacka, Teatralny.pl

Najbardziej wyczekiwana premiera tego roku, toczy się w dzisiejszej Polsce, a jej bohaterowie zagadują strach, bezradność i poczucie końca.

Aneta Kyzioł, Polityka

Liczba przedstawień:

8

Liczba widzów:

3 053

15-19 listopada,
16-18 lutego 2017

Spektakl kolejny raz udowodnił, że polski reżyser ma niezwykły talent, by z publiczności uczynić „widzów-marzycieli”. Uczestnicząc w pięciogodzinnej podróży inspirowanej książką Franza Kafki, mogli oni doświadczyć rzadko spotykanej w teatrze rezygnacji z własnej cielesności i przeniesienia w świat marzeń, gdzie czas przestaje istnieć, a każdy widz duma nad „swoim” Procesem.

Brigitte Salino, Le Monde

Spektakl mocny, złożony, aluzyjny. Bardzo zjadliwie nawiązuje do obecnych polskich realiów, jakże trudnych dla obywateli. Uzyskujemy mistrzowskie efekty: reżyseria, montaż, wyobraźnia sceniczna, brawura. W wieku 75 lat, w pełni sił twórczych, Lupa imponuje odwagą moralną i intelektualną, jakiej wymaga przedstawienie.

Armelle Héliot, Le Figaro

Powieść Franza Kafki przełożył Jakub Ekier

Reżyseria, adaptacja, scenografia, światła:

Krystian Lupa

Kostiumy: Piotr Skiba

Muzyka: Bogumił Misala

Wideo, współpraca przy reżyserii światła:

Bartosz Nalazek

Animacje: Kamil Polak

Charakteryzacja i fryzury: Monika Kaleta

Głosy: Krystian Lupa, Andrzej Kłak, Marta Zięba,

Marcin Pempuś, Adam Szczyszczaj, Małgorzata Gorol,

Radosław Stępień

Obsada:

FRANZ K.: Marcin Pempuś

FRANZ K.: Andrzej Kłak

PANI GRUBACH: Bożena Baranowska

PANI BÜRSTNER: Anna Ilczuk

SĘDZIA ŚLEDZCZY: Michał Opaliński

WOŹNY SĄDU: Wojciech Ziemiański

RÓŻA, ŻONA WOŹNEGO: Ewa Skibińska

STUDENT PRAWA, STRAŻNIK 2: Maciej Charyton

MAX BROD, SZEF KANCELARII: Adam Szczyszczaj

GRETA BLOCH, DZIEWCZYNA W KANCELARII:

Małgorzata Gorol

FELICJA BAUER: Marta Zięba

CIOTKA: Halina Rasiakówna

MECENAS: Piotr Skiba

LENKA: Ewelina Żak

BLOCKBAUM, CZŁOWIEK W KANCELARII: Dariusz Maj

MALARZ, STRAŻNIK 1: Mikołaj Jodliński

KAPELAN, INSPEKTOR: Andrzej Szeremeta

ASYSTENT SĘDZIEGO: Radosław Stępień /

Łukasz Józków, Konrad Hetel

Główny producent: Nowy Teatr

Producenci: Studio teatrgaleria, Teatr Powszechny,

TR Warszawa, Le Quai Centre Dramatique National

Angers Pays de la Loire

Koproducenci: Kunstenfestivaldesarts, Bruxelles;

Printemps des Comédiens, Montpellier; Odéon Théâtre

de l'Europe, Paris; Festival d'Automne à Paris; La

Filature, Scène nationale – Mulhouse; Théâtre du Nord,

Lille; La rose des vents - Scène nationale Lille Métropole

Villeneuve-d'Ascq; HELLERAU - Europäisches Zentrum

der Künste Dresden; Onassis Cultural Centre-Athens

Partner: Teatr Polski w Podziemiu

Uczta

PREMIERA | Reżyseria: Krzysztof Garbaczewski

Rzecz o Erosie, może też trochę o miłości. Sokrates na ucztę przyszedł boso, w ogóle taki miał zwyczaj, chodził boso po piaszczystej ziemi, kiedy myśl ludzka była jeszcze młoda i nieskażona demonami ludzkimi. Kiedy skazano go na śmierć, nie zmienił swojego przyzwyczajenia, nie wdział butów, by wyruszyć w drogę, na wygnanie. Nie, zupełnie spokojnie wypił truciznę i przesunął bose stopy po kamiennej posadzce. Odrętwienie przyszło pierwsze właśnie na stopy. Później stopniowo przesunęło się ku górze ciała, aby na koniec zamienić mózg w martwą myśl. Może człowiek przegapił tam coś? Jakąś szansę, żeby już więcej nie myśleć.

Aktorstwo jest tu nonszalanckim niegraniem albo zdystansowaną zabawą w grę – jak w przypadku karykaturalnego starca w wykonaniu Bartosza Bieleni lub Jaśminy Polak jako zakochanego w sobie Erosa. Dzięki tego rodzaju rozwiązaniom „Uczta” pozostaje bezpretensjonalną częścią spójnej artystycznej tożsamości Garbaczewskiego. Całe szczęście twórcy jak najdalsi byli od uczynienia z przedstawienia scenicznego traktatu.

Marcelina Obarska, Culture.pl

Czy w pomysłcie zebrania się w teatrze, by słuchać tekstów bodaj najstynniejszego filozofa wszechczasów, jest coś pretensjonalnego?

Nawet jeśli tak, to twórcy spektaklu rozbijają tę minę wyobraźnią i humorem.

Witold Mrozek, Wyborcza.pl

Na podstawie „Uczty” Platona

Przekład i dramaturgia: Andrzej Serafin

Reżyseria, adaptacja: Krzysztof Garbaczewski

Scenografia: Aleksandra Wasilkowska

Obsada: Bartosz Bielenia, Magdalena Cielecka,

Bartosz Gelner, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik,

Wojciech Kalarus, Jaśmina Polak, Piotr Polak,

Jacek Poniedziałek, Magdalena Popławska,

Paweł Smagała

Kostiumy: Sławomir Blaszewski

Muzyka: Jan Duszyński

Reżyseria światła: Bartosz Nalazek

Wideo: Robert Mleczko

Twórcy VR: Maciej Gniady, Marta Nawrot,

Jagoda Wójtowicz

Liczba przedstawień:

7

Liczba widzów:

2 352

8-11 lutego,

11-13 kwietnia 2018

Biblia. Rdz 37-50

PREMIERA | Reżyseria: Michał Zadara

W ostatniej części trylogii Zadara inscenizuje historię Józefa. A było tak: Józef, ukochany syn Jakuba, został przez braci sprzedany Ismaelitom, trafił do więzienia w Egipcie. Ujawnił się jego dar interpretowania snów, objaśnił faraonowi, że Egipt czeka 7 lat obfitości, a potem 7 lat głodu. Wdzięczny faraon mianował go zarządcą całego Egiptu. Po latach głodu trafili do niego bracia, chcieli kupić zboże. Józef zamiast zemsty wybrał drogę przebaczenia. Pojednał się z braćmi i sprowadził swego ojca Jakuba wraz z całą rodziną do Egiptu. Po kilku latach Jakub zmarł, został pochowany w Kanaan.

Reżyseria, scenariusz: Michał Zadara

Dramaturgia: Piotr Froń

Scenografia: Robert Rumas

Muzyka: Jan Duszyński

Światło: Artur Sienicki

Asystentka reżysera: Marta Streker

Występują: Martina Rampulla, Robert Koszucki,

Sean Palmer, Maja Amsterdamska,

Marianna Mroczkowska, Antonina Nowakowska,

Marcelina Nowakowska, Tadeusz Zarzecki

Produkcja Fundacja Nowych Działań

Koprodukcja Centrala, Nowy Teatr,

Festiwal Nowe Epifanie

Liczba przedstawień:

3

Liczba widzów:

333

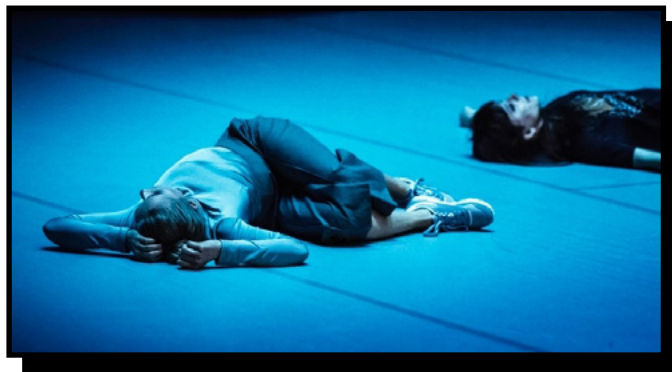
23-26 marca 2018

2118. Karasińska

PREMIERA | Cykl 2118. Teatr

Reżyseria: Anna Karasińska

Przyszłość istnieje tylko w teorii, nie możemy jej doświadczyć, ponieważ istotą doświadczenia jest to, że wydarza się w teraźniejszości. Kiedy myślimy o przyszłości, odkrywamy, że jej obraz, który uważamy za własny, to zlepek cudzych wyobrażeń i mix motywów, które poznaliśmy wcześniej: niezliczone filmy i książki, prognozy specjalistów rozmaitych dziedzin od technologii po moralność, czy nieustannie wypowiedane w codziennym ludzkim dyskursie spekulacje, oparte na lęku albo nadziei. Realizując spektakl ślizgamy się po temacie „teatr przyszłości” jak po wirtualnej łągiewtówce. Im więcej godzin dziennie zajmujesz się wymyślaniem przyszłości, tym bardziej chcesz znaleźć się tu i teraz, i coś przeżyć.

Delikatny spektakl o spadaniu w dół, w krainę skaczących tu i tam robotów, które nie za-

powiadają Armagedonu – chyba że w tańcu. Eksperymenty genetyczne w akwarium dla rybek. Nieistotna przebieżka po własnych odruchach bezwarunkowych. I ta srebrna pływająca bryła, która przykuwa uwagę tak, że aktorzy muszą o nią walczyć.
Paweł Soszyński, Dwutygodnik.com

Karasińska swoją niepochamowaną wyobraźnię zabierze Cię w podróż po jej niezwyklej projekcjach świata za sto lat i będzie w tym nieco humoru, bo zwykliśmy na takie pomysły reagować śmiechem, ale za uśmiechem kryje się nieco obawy o losy przyszłości i nieco smutku o to, jak fantastyczne wizje przypominają niekiedy przerysowaną co prawda, ale jednak codzienność.

Katarzyna Parzuchowska, Pardon, tu teatr

Liczba przedstawień:

4

Liczba widzów:

886

27 marca – 4 kwietnia 2018

Koncepcja spektaklu: Anna Karasińska,

Magdalena Rydzewska

Reżyseria: Anna Karasińska

Scenariusz: Anna Karasińska, Magdalena Cielecka,

Dobromir Dymecki, Monika Frajczyk, Bartosz Gelner,

Magdalena Popławska

Scenografia: Anna Met

Współpraca choreograficzna: Karolina Kraczkowska,

Mary Szydłowska

Reżyseria światła: Szymon Kluz

Opracowanie muzyczne: Mirosław Burkot, DJ ŻUK

Obsada: Magdalena Cielecka, Dobromir Dymecki,

Monika Frajczyk, Bartosz Gelner, Magdalena Popławska

Kurator cyklu: Tomasz Plata

Wyjeżdżamy

PREMIERA | Reżyseria: Krzysztof Warlikowski

Po 13 latach od premiery „Kruma” Krzysztof Warlikowski powraca do twórczości Hanocha Levina. Krum wracał do ojczyzny po nieudanej wyprawie za granicę, wciąż pełen nadziei na spełnienie. Teraz wszyscy chcą gdzieś wyjechać. Wielka światowa wędrownica w teście Levina znajduje swoje lokalne oblicze i lokalną skalę, w której odzwierciedlają się wszystkie niepokoje i ruchy w skali makro. Szykuje się rebelia, bunt dojrzałości przeciwko zawłaszczaniu terytorium wolności i włączaniu naszego życia w tryby spokoju, oferowanego w zamian za uległość. W „komedii na osiem pogrzebów” kierunek podróży najczęściej prowadzi na tamten świat. Mimo biletu w jedną stronę, ochota na wyjazd nie maleje. Czy naprawdę jednak życie jest gdzie indziej? Czy nie lepiej i mądrzej skoncentrować się na budowie wspólnoty? Czy teraz jest czas romantycznych gestów, czy pozytywistycznej pracy dla wspólnego dobra?

Pod względem realizacyjnym spektakl jest olśniewający. W "Kabarecie warszawskim" i "Francuzach" – również znakomitych –

Liczba przedstawień:

6

Liczba widzów:

2 477

14-20 czerwca 2018

artysta czasem dawał się uwodzić pięknu scen, może chwilami odrobinę się własnym teatrem zachłystywał. Tym razem pozwala sobie na dystans, trochę się przedstawieniem bawi. Buduje przy tym intymną relację między widownią a aktorami, bliskimi nam w swej małości i przyziemności. Grają fenomenalnie, bez wyjątków.

Jacek Wakar, Onet.pl

Przed wszystkim siłę przedstawieniu dają jednak kobiety. To spotkanie pokoleń – nestorki rodów grają tu brawurowo Jadwiga Jankowska-Cieślak, Ewa Dałkowska czy Małgorzata Hajewska. Agata Buzek pojawia się jako przerysowana prostytutka, Maja Ostaszewska jako – również przerysowana – dominująca pani domu Cypora Czкори. Wreszcie – Magdalena Cielecka jako również przerysowana tajemnicza i infantylna Amerykanka Angela, która jedzie do Izraela w poszukiwaniu atrakcji, choć może czegoś jeszcze, a której nowe izraelskie koleżanki nie mogą wybaczyć braku zmysłu ironii.

Witold Mrozek, Wyborcza.pl

Bez końca można by rozprawić o wybitnym spektaklu, niezwykle śmiesznym - bez przerwy słysząc śmiech - równie śmiesznym, co przerażającym. Paraliżującym. Izrael w latach 1970-90, Żydzi w Europie podczas ostatniej wojny, Izrael trawiony chorobliwymi ambicjami, Francja ufająca algorytmom: czy to nie jest nasz świat?

W dyskretnej scenografii Małgorzaty Szczęśniak, będącej także autorką kostiumów, muzyka Pawła Mykietyna stale towarzyszy przedstawieniu, w którym rozbrzmiewa powracający śpiew. Choreografia Claude'a Bardouila oddaje kabaretowy koloryt, a każde pojawienie się protagonistów jest niezwykle sugestywne dzięki mistrzostwu aktorów Nowego Teatru w Warszawie. Oni powrócą. Armelle Héliot, Le Figaro

Ale tylko pozornie. Sięgając ponownie do tekstu Hanocha Levina (w 2005 roku wyreżyserował głośny spektakl na podstawie „Kruma”) i podejmując pracę z zespołem wybitnych aktorów związanych z Nowym Teatrem w Warszawie, Warlikowski wyreżyserował swoje najlepsze od dłuższego czasu przedstawienie. Stało się to po kilku latach, podczas których, jak się wydaje, zniewalał go czasem współczesny blichtr, mający przecież być przedmiotem krytyki.

Fabienne Darge, Le Monde

Reżyseria: Krzysztof Warlikowski

Na podstawie: „Pakujemy manatki” („Orzeł mizwadot”)

Hanocha Levina

Tłumaczenie: Jacek Poniedziałek

Opracowanie tekstu: Krzysztof Warlikowski,

Piotr Gruszczyński

Scenografia, kostiumy: Małgorzata Szczęśniak

Muzyka: Paweł Mykietyna

Reżyseria światła: Felice Ross

Ruch: Claude Bardouil

Animacja i wideo: Kamil Polak

Dramaturgia: Piotr Gruszczyński

Współpraca dramaturgiczna: Adam Radecki

Charakteryzacja i fryzury: Monika Kaleta

Obsada: Agata Buzek, Magdalena Cielecka,

Ewa Dałkowska, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik,

Jadwiga Jankowska-Cieślak, Dorota Kolak,

Monika Niemczyk, Maja Ostaszewska, Jaśmina Polak,

Magdalena Popławska, Andrzej Chyra, Bartosz Gelner,

Maciej Gąsior Gośniowski, Wojciech Kalarus,

Marek Kalita, Rafał Maćkowiak / Maciej Stuhr,

Zygmunt Malanowicz, Piotr Polak, Jacek Poniedziałek

Koprodukcja: Théâtre National de Chaillot (Paryż),

Comédie de Clermont-Ferrand, CULTURESCAPES

Switzerland, Greek Festival (Ateny), Théâtre de Liège,

Bonlieu Scène Nationale (Annecy)

**NOWY
TEATR**

PROGRAM ARTYSTYCZNY

TANIEC

Radykalna bliskość

Kurator: Mateusz Szymanówka

„Radykalna bliskość” przygląda się temu, jak współczesna choreografia prześwieśla i przetwarza przestrzenne i symboliczne relacje między nami. Czy taniec możemy rozumieć jako operację na społecznych tkankach albo próbę ponownej negocjacji terytoriów, takich jak ciało, teatr czy rzeczywistość polityczna?

SPRAWY WEWNĘTRZNE

25-26 PAŹDZIERNIKA 2017

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 2

LICZBA WIDZÓW: 171

Ciało wytwarza przestrzenie ryzyka i zagrożenia. Samo siebie podważa. Jest procesem. Aktantem. Działa. Określa się poprzez efekty i afekty, które wywołuje. Proces osobliwej komunikacji ze światem zaczyna zawsze od siebie: wystawia się, jest niepokorne, nieustannie konstruuje się i rewiduje, dekonstruuje i konstruuje na nowo.

Bywa, że na poziomie somatycznym działa wadliwie, stając się tym samym ciałem

niepoprawnym politycznie. Jest subwersywne, przekracza granice wyznaczone przez władzę polityczną oraz kulturą. Uczestniczy we współczesnych rytuałach – świadomie i nie.

Czerpie z różnych kultur i asamblaży – wciąż od nowa wytwarza się z tego, co z nich przechwytuje i przyswaja. Szuka wciąż nowych sposobów komunikacji. Szuka troski i bliskości w sposób, na jaki nie pozwala otaczający je kontekst.

Koncepcja i choreografia: Iza Szostak

Performans: Julia Stawska aka Girl Zonta,

Iza Szostak, Zipper, Crawler, Edek

Oprawa wizualna: Karolina Melnicka, Stachu Szumski

Muzyka: Kuba Słomkowski

Światła: Michał Głasczka

Konsultacje dramaturgiczne: Magda Ptasznik,

Michał Grzegorzek, Anka Herbut

Operatorzy robotów: Tomasz Gołaszewski,

Dominik Skrzypkowski, Mary Szydłowska

Research: Anka Herbut

Koordynacja: Maria Sapeta

Wydarzenie w ramach: Centrum w Procesie

Organizatorzy: Fundacja Burdąg, Centrum w Ruchu

Koproducent: Maat Festival

Partner: Nowy Teatr

Projekt współfinansowany przez m. st. Warszawa

PURE

14 GRUDNIA 2017

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 1

LICZBA WIDZÓW: 76

Solo Ramony Nagabczyńskiej przywołuje koncepcję ur-materii Tadeusza Kantora. Ur-materia to byt poprzedzający iluzję, autonomiczna preegzystencja samej przestrzeni teatru. Ur-materia jest kluczem, którym choreografka bada przestrzeń własnego ciała. Choreografka wywraca na lewą stronę dotychczasowe pytanie o opresję, której poddawane jest ciało. Zamiast tego próbuje wskazać na żądania ciała, na jego sprawczość, zdolność do emancypacji i chęć ustanawiania własnego porządku.

Odwroćcie pytania o to, czego wymaga się od ciała, na pytanie o to, czego ciało chce, z warstwy znaczeń przenosi je w sferę potrzeb, pragnień i wyobrażeń. Ur-materialna energia multiplikuje się: wypełnia przestrzeń sceny i przestrzeń organizmu. Cieleśność jawi się nie jako drzemiąca, wyciszona i podporządkowana siła, ale forma aktywności, która porządkuje całą resztę.

Choreografia, koncepcja, wykonanie:

Ramona Nagabczyńska

Muzyka: Max Richter na podstawie „Czterech pór roku”

Antonio Vivaldiego

Reżyseria światel:

Ramona Nagabczyńska, Maciej Połynko

Produkcja: Teatr Maat

Partner: Centrum w Ruchu

WYCIEKA ZE MNIE SAMO ZŁOTO

15-16 GRUDNIA 2017

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 2

LICZBA WIDZÓW: 138

Wielu kobietom pragnienie, by urodzić dziecko, wydaje się oczywiste: jest silne i nie podlega wątpliwościom. Co jednak, jeżeli pragnienie to zostaje odrzucone, podlegając jednocześnie kategoriom prawa? W swojej nowej pracy Piotrowska-Auffret bada ten obszar. Artystka opiera się zarówno na osobistej historii, jak i na narracjach innych kobiet, by podążać za kobiecym pragnieniem posiadania dzieci poprzez sieć polityk reprodukcji, rozmaitych obietnic, ideologii i prób wykorzystywania oraz przyglądając się relacji między życiem prywatnym a zawodowym.

Jak dużo inwestujemy w pracę i życie? Jaką wartość nadajemy temu, co produkujemy i reprodukujemy w celu spełnienia osobistego pragnienia? A w pracy, w sztuce? Jak daleko możemy się posunąć? I dlaczego?

Koncepcja, choreografia:

Renata Piotrowska-Auffret

Wykonanie i teksty:

Renata Piotrowska-Auffret i goście

Współpraca: Karolina Krackowska, Aleksandra Osowicz

Dramaturgia: Bojana Bauer

Współpraca dramaturgiczna: Renata Piotrowska-Auffret

Współpraca przy redakcji tekstów: Michał Kurkowski

Światło: Monika Krześniak

Oprawa wizualna: Aleksandra Osowicz

Muzyka: wybór Renata Piotrowska-Auffret i goście

Organizatorzy: Fundacja Burdąg, Centrum w Ruchu

Kooprodukcja: MAAT Festiwal

Partnerzy: Nowy Teatr, Wawerskie Centrum Kultury,

Instytut Adama Mickiewicza

Wydarzenie w ramach Centrum w Procesie

Spektakl współfinansowany przez m. st. Warszawa.

WYCHODZĄC OD DZIAŁANIA

17-19 GRUDNIA 2017

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 3

LICZBA WIDZÓW: 56

Maria Stokłosa rezygnuje z próby stworzenia zamkniętej formy przedstawienia. Projekt odbywał się nieprzerwanie od maja do grudnia 2017 roku w pracowniach artystycznych, teatrach i domach kultury Warszawy. Łącznie odbyło się czterdzieści performansów w dialogu ze znakomitymi artystkami oraz badaczkami tańca, a finał tej pracy odbył się w Nowym Teatrze.

„Wychodząc od działania” to wprowadzenie ciała w ruch. Jego siła, wynikająca z ciągłego negocjowania własnej tożsamości, to zdolność do transformacji, w której jedyną stałą jest ciągła zmiana uwagi.

Choreografia, wykonanie: Maria Stokłosa

Współpraca: Alicja Bielawska, Maija Reeta Raumann,

Katarzyna Słoboda, Eleonora Zdebiak, Meg Foley,

Karolina Gębska, Anna Nowicka, Katarzyna Sitarz,

Anna Karasińska

Na podstawie oryginalnej praktyki ruchowej

„Action is Primary” Meg Foley

Produkcja: Katarzyna Sztarbała, Fundacja Burdąg

Projekt współfinansowany przez m.st. Warszawa

Poszerzanie pola

Kuratorka: Joanna Leśniewska

Program produkcyjny Nowego Teatru i Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk.

„Dance is hard to see” – oświadczyła już w 1966 roku, w samym punkcie kulminacyjnym tanecznej rewolucji, uznawanej oficjalnie za początek współczesnej choreografii, jej pionierka – Yvonne Rainer (przy okazji świadomie wykorzystując fakt, że angielskie „to see” oznacza zarówno dostrzeżenie czegoś, jak i tego zrozumienie). Rewolucji tej towarzyszyło dobrze dziś znane hasło demokratyzacji tańca, którego bezpośrednim wyrazem stało się radykalne poszerzenie tanecznego słownika o działania znane nam z codziennego życia, z bieganiem i chodzeniem na czele, co pozwoliło choreografom utworzyć egalitarną przestrzeń wspólnoty działających i oglądających. W rzeczywistości jednak chodziło wtedy o coś więcej: o naukę nowego sposobu patrzenia oraz dostrzegania tańca i jego organizacji – choreografii, która jako efemeryczna sztuka wymyka się naszemu postrzeganiu. „I want my dance to be a superstar!” – wyznała także Rainer, co doprowadziło do zerwania z tradycyjną narracją, pozbawiło taniec przyczynowo-skutkowego spoiwa, oddzieliło go od osoby autora, uczyniło z tańca autonomiczny obiekt, a z ciała – głównego bohatera tej sztuki, podmiot i przedmiot choreografii. Poprzez

programowe ujawnianie choreograficznych szwów, koncentrację na prostych zadaniach, odślanianie zasad rządzących organizacją ruchu, stworzono ramę nobilitującą ciało w ruchu i podnoszącą je do rangi obiektu, na który warto patrzeć, jak na każde inne dzieło sztuki. I co najważniejsze, przekierowano uwagę widza na wcześniej niezauważaną, a wszechobecną – choreografię codziennego życia, czyniąc z otaczającej nas rzeczywistości (także społecznej, także politycznej) istotny, wspólny dla działających i oglądających punkt odniesienia.

YOU ARE SAFE

12-14 LIPCA 2018

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 3

LICZBA WIDZÓW: 258

Choreografia zależności ruchu ciał ludzkich, ciał obcych, myśli, bilionów bakterii, wirusów, globalnego ocieplenia, politycznych wyobrażeń oraz teorii.

Ta praca mierzy się z problematyką ruchu oraz poruszania we współczesnym świecie... I sama

się w nim porusza i nie wie, w którą stronę podążać... Nie można uciec od problemów naszej planety, nie ma powrotu do początku, do czystości. Nie da się zatrzeć reperkusji, które ludzkość już spowodowała i które nadal powoduje. Jak zatem usytuować się w i wobec świata, w którym się ruszam, bezruszam, poruszam, próbuję, sytuuję, powoduję, napromieniowuję, dotykam, toksynuję, żyję, kupuję, konsumuję, wyrzucam, śmieciuję, butelkuję, ekosystemuję, ocieplam, globalizuję, antropocenuję, transformuję, ignoruję, szkodzę, chwastuję, roślinuję, wegetuję, ziemiuję, kompostuję, osadzam, działam, powiązuję, splatam, ekstraktuję, warunkuję, zanieczyszczam, emisjuję, powietrzuję, huraganuję, powodziuję, przesączam, przeciekam, materializuję, uważam, rozważam, zważam, czy zważam? Czy zauważam? Ile zauważam?

Pomysł: Agata Siniarska

Choreografia: Agata Siniarska, Ania Nowak,

Katarzyna Wolińska

Występują: Agata Siniarska, Maque Pereyra,

Katarzyna Wolińska

Dramaturgia: Mateusz Szymanówka

Konsultacje: Jeanine Durning, Julia Rodriguez,

Karolina Grzywnowicz

Reżyseria światła: Joanna Leśniewska

**NOWY
TEATR**

PROGRAM ARTYSTYCZNY

GOŚCIE

Noc kretów

Reżyseria i scenografia: Philippe Quesne

Liczba przedstawień:

2

Liczba widzów:

548

22-23 września 2017

Było sobie siedem kretów, które ryły pod ziemią tunele, aż pewnego dnia znalazły się na scenie teatralnej. Krety prowadziły codzienne życie – jadły, spały, umierały, pracowały, kopolowały, rodziły dzieci, bawiły się, a nawet utworzyły kapelę rockową. Żyły we wspólnocie, co w przypadku tych zwierząt, znanych z upodobania do samotności, jest prawdziwą utopią.

Charakterystyczną cechą teatru Quesne'a jest równouprawnienie scenografii wobec innych elementów spektaklu – aktorów czy samego performansu. To teatr, w którym kontempluje się obrazy.

Gościnny pokaz spektaklu Philippe'a Quesne'a, nazywanego wielkim czarodziejem teatru, w ostatnich latach ulubieńca europejskich festiwali teatralnych.

Łaknąć

Reżyseria: Vincent Macaigne

Liczba przedstawień:

2

Liczba widzów:

504

19-20 października 2017

Było sobie raz społeczeństwo, a w nim klasa wyższa, gromadząca pieniądze, władzę i sztukę. Te atrybuty stały się jedyną siłą i przestrzenią, podniosłym obrazem sukcesu i wywyższenia, którym nie sposób się podzielić, a jeśli już to w niewielkim stopniu. I chociaż ludzie z wyżyn żyli w miejscu dającym tyle euforii i samozadowolenia, ich świat się skończył. Gdy brakuje radości, tylko zniszczenie może wskrzesić życie.

Vincent Macaigne należy do młodego pokolenia filmowców, których dzieła zaczynają być dostrzegane. Pierwszy film średniometrażowy w jego reżyserii otrzymał szereg nagród. Macaigne zaadaptował też Dom Juana z zespołem teatru Comédie Française. Jego drugi film „Pour le réconfort” (Na pocieszenie) zgłoszono do nagrody ACID na festiwalu w Cannes w 2017 w roku.

Tekst, reżyseria, scenografia: Vincent Macaigne

Współpraca scenograficzna: Julien Peissel

Reżyseria światel: Jean Huleu

Rekwizyty: Lucie Basclat

Dźwięk: Jonathan Cesaroni

Głos: Mathieu Jaccard

Obsada: Thibaut Evrard, Liza Lapert,

Clara Lama-Schmit, Sofia Teillet oraz dzieci

Produkcja: Théâtre de Vidy

Koprodukcja: Théâtre de la Ville – Paris,

La Villette - Paris, Tandem Scène nationale,

Holland Festival

Przy wsparciu Pro Helvetia Swiss Arts Council,

Institut Français

Pięć łatwych utworów

Tekst i reżyseria: Milo Rau

Czy to możliwe – a jeśli tak, to jak – by dzieci przedstawiły w teatrze życie Marca Dutroux, niesławnego belgijskiego pedofila i mordercy? Szwajcarski reżyser Milo Rau i jego International Institute of Political Murder (IIPM) wszedł przebojem na największe światowe sceny dzięki wybitnemu teatrowi politycznemu. Jego prace rekonstruuja prawdziwe zdarzenia i bezlitośnie rozprawiają się ze współczesnymi tematami tabu. We współpracy z centrum CAMPO z Gandawy. IIPM podjęło się ambitnego projektu, w którym udział biorą dzieci w wieku od 8 do 13 lat. Biografia Dutroux staje się tu pretekstem do nakreślenia krótkiej historii Belgii i do namysłu nad tym, jak przedstawiamy ludzkie uczucia na scenie.

„Pięć łatwych utworów” bada granice tego, co dzieci wiedzą, czują i mogą zrobić. Kwestie czysto estetyczne i teatrologiczne pociągają za sobą pytania natury etycznej: jak dzieci pojmują prawdziwe znaczenie opowiadanej historii, empatię, utratę, uprzedmiotowienie, starość, rozczarowanie i bunt? Jaka jest nasza reakcja, gdy widzimy odgrywane przez nich sceny przemocy czy sceny miłosne? Co to mówi o naszych własnych lękach i pragnieniach? To wszystko składa się na niezwykle konfrontacyjny charakter przedstawienia.

Tekst i reżyseria: Milo Rau

Tekst i wykonanie: Rachel Dedain, Aimone De Zordo, Fons Dumont, Arno John Keys, Maurice Leerman, Pepijn Loobuyck, Willem Loobuyck, Blanche Ghysaert, Polly Persyn, Lucia Redondo Peter Seynaeve, Pepijn Siddiki, Elle Liza Tayou, Winne Vanacker, Hendrik Van Doorn & Eva Luna Van Hijfte
Film: Sara De Bosschere, Pieter-Jan De Wyngaert, Johan Leysen, Peter Seynaeve, Jan Steen, Ans Van den Eede, Hendrik Van Doorn & Annabelle Van Nieuwenhuys

Dramaturgia: Stefan Bläske

Scenografia i kostiumy: Anton Lukas

Produkcja: CAMPO & IIPM

Koproducenci: Kunstenfestivaldesarts Brussels 2016, Münchner Kammerspiele, La Bâtie – Festival de Genève, Kaserne Basel, Gessnerallee Zürich, Singapore International Festival of Arts (SIFA), SICK! Festival UK, Sophiensaele Berlin & Le phénix scène nationale Valenciennes pôle européen de création

Liczba przedstawień:

2

Liczba widzów:

618

24-25 listopada 2017

99 określeń na pustkę

Kanuti Gildi SAAL

Nasze podstawowe wartości są zagrożone! Bohaterami przedstawienia są dwaj rycerze, których wysłano by bronili tych wartości, choć sami nie wiedzą, czym one są. W efekcie oddzielają się od super-ego, które ich tam wysłało, i imitują tylko jego zachowania i dźwięki. „99 określeń na pustkę” zajmuje się rozdźwiękiem między europejskim modelem neoliberalnym a humanistyczną retoryką, odpowiedzialnym za poczucie ideologicznego wyobcowania. Autorzy sztuki tworzą przytulnie klaustrofobiczny świat, w którym można doświadczyć alienacji, gdzie wymazano już utopijną nadzieję na zmianę, a w zamian zostaje tylko marzenie o natychmiastowym szczęściu, na przykład o filiżance doskonałej kawy.

Produkcje Kanuti Gildi SAAL to przykład działań alternatywnych eksplorujących najnowsze zjawiska skoncentrowane wokół postdramatyczności i performansu, stanowią istotny element współczesnego życia teatralnego. Teatr ten funkcjonuje także w silnej kontrze do mocno obecnego w Estonii modelu teatru rosyjskiego opartego na psychologii i dominacji reżyserskiej inscenizacji. Z tego powodu ich aktywność jest szczególnie interesująca w konfrontacji z nowym teatrem w Polsce. Daje też możliwość interesującej debaty na temat możliwości teatru krytycznego i jego roli w dzisiejszym społeczeństwie.

Reżyseria, obsada: Iggy Lond Malmborg,

Maike Lond Malmborg

Dramaturgia: Johan Jönson

Koprodukcja: Kanuti Gildi SAAL, Baltoscandal Festival,

Dublin Theatre Festival, Théâtre National de Bordeaux

en Aquitaine, Teaterhuset Avant Garden, NXTSTP

Partnerzy: Cultural Endowment of Estonia,

Nordic-Baltic Mobility Program, Inkonst

Wsparcie: Cultural Endowment of Estonia.

Liczba przedstawień:

1

Liczba widzów:

114

26 kwietnia 2018

Am I

Cykl Nowy Taniec z Izraela
Choreografia: Michel Getman

Talia Paz włącza do spektaklu swój prywatny sposób poruszania się oraz postaci, w które się wcielała w ciągu ostatnich 20 lat. Dekonstrukcja tekstu piosenki ze słynnego musicalu „Chór” pt. „Let Me Dance For You” na fragmenty słów i oddechy pozwala Talii na przeformułowanie jej umiejętności i artystycznej obecności. Tancerka przekracza granicę między fizycznością a tekstem mówionym oraz niepewnymi relacjami rozwijającymi się na scenie, co wyzwala w niej chęć do stawiania wyzwań swojemu obecnemu stanowi fizycznemu i emocjonalnemu. Powstaje paradoksalny pejzaż, gdzieś między komedią a tragedią, między spojrzeniem a słyszeniem, między tym co powiedziane a zrobione, między dążeniem ciała do perfekcji a utratą siły i figury.

Talia Paz urodziła się w Nowym Jorku, studiowała taniec w Izraelu i Holandii. Tańczyła w Batsheva Dance Company, Scapino Ballet, Cullberg Ballet i DV8. Pracowała z takimi choreografami, jak Ohad Naharin, Sharon Eyal, Carolyn Carlson, Mats Ek, Lloyd Newson, Nils Christie, Johan Inger, Jiri Kylian, Itzik Galili, Nigel Charnock, Stijn Celis. Zdobyła wiele nagród w Europie i Izraelu.

Koncepcja, choreografia, dźwięk: Michael Getman

Wykonanie: Talia Paz

Światło: Tobias Hallgren

Wideo: Michail Lermantov

Liczba przedstawień:

1

Liczba widzów:

309

24 sierpnia 2018

Face to Face

Cykl Nowy Taniec z Izraela

Choreografia: Michel Getman

Choreografia wykonywana do uszkodzonego nagrania sonaty fortepianowej Beethovena i manifestu politycznego znanego kompozytora Harolda Rubina. Używając bardzo osobistego języka, wspólnie z tancerzem Eldadem Ben-Sassonem, Getman stworzył subtelne, choć czasem brutalne, choreograficzne studium na temat intymności w środku konfliktu.

Michael Getman – izraelski tancerz, choreograf i pedagog tańca urodzony w Izraelu w 1978 roku. Od 2005 roku pracuje w Izraelu jako niezależny choreograf. Równolegle bierze udział w międzynarodowych projektach artystycznych za granicą oraz prowadzi warsztaty tańca i improwizacji dla profesjonalnych tancerzy, tancerzy – amatorów, a także dla studentów sztuk wizualnych. Jest autorem wielu choreografii prezentowanych w ramach najważniejszych festiwali tanecznych.

Choreografia: Michael Getman

Współpraca artystyczna: Eldad Ben-Sasson,

Yael Venezia

Występują: Michael Getman,

Eldad Ben-Sasson

Muzyka: Herold Rubin

Sonata Beethovena w wykonaniu

Vladimira Ashkenazy

Reżyseria światła: Ellen Knops

Liczba przedstawień:

1

Liczba widzów:

309

24 sierpnia 2018

Sale

Cykl Nowy Taniec z Izraela | Sol Dance Company
Choreografia: Eyal Dadon

Ciepło i zimno, ciało i dusza, gry i zasady, sprzedaż i konsumpcja. Spektakl drażni się ze wszystkim, co jest wyzwaniem w życiu, w społeczeństwie, w grach i zasadach, w kapitalizmie i we wszystkich konsekwencjach naszych działań. Eyal Dadon założył SOL Dance Company w 2016 roku w starej części miasta Beer Szewa. Zespół składa się z siedmiu dynamicznych i niepowtarzalnych tancerzy, którzy tworzą na scenie wyjątkową i inspirującą atmosferę.

Koncepcja, choreografia: Eyal Dadon

Tancerze: Sian Olles, Madison Payne Hoke,

Yuko Imazaike, Shay Partush, Nadav Gal,

Roni Ben Simon, Eyal Dadon

Kostiumy, muzyka: Tomer Salem, Nissim Gutman

Reżyseria światła: Alon Shazar

Produkcja: House of Dance Be'er Sheva

Sponsorzy: The Ministry of Culture and Sport,

Ministry of Foreign Affairs Israel & The Israeli Embassy,

Be'er Sheva City, Mifal Hapais, Kivunim Company,

Be'er Sheva, Ministry of Culture Be'er Sheva,

The Economy Company for development Be'er Sheva

Liczba przedstawień:

1

Liczba widzów:

300

25 sierpnia 2018

**NOWY
TEATR**

PROGRAM ARTYSTYCZNY

MUZYKA

Beckett i inni

Cykl koncertów Scena Muzyki Nowej Chain Ensemble w Nowym Teatrze

Koncert poświęcony twórczości Samuela Becketta, jednego z najważniejszych literackich źródeł inspiracji dla muzyki XX i XXI wieku. Jego teksty wykorzystała m.in. Agata Zubeł w trzech kompozycjach, w tym w „Not I” – utworze, dzięki któremu wrocławska kompozytorka i wokalistka zyskała szeroki międzynarodowy rozgłos, oraz w zamieszczonych w programie koncertu „What is the Word” (2012) oraz „Cascando” (2007). Odmienny w nastroju jest jej niewykonany jeszcze w Polsce „Chapter 13” (2015) do tekstu zaczerpniętego z „Małego księcia” Antoine’a Saint-Exupéry’ego.

Chain Ensemble – tworzona pod patronatem Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego orkiestra kameralna specjalizująca się w graniu nowej muzyki. Poprzez swoją wielotorową działalność edukacyjną i koncertową zespół przybliży muzykę naszych czasów szerszemu gronu odbiorców. Zespół występował na m.in. festiwalach Łańcuch i Warszawska Jesień, w roku 2016 zainicjował projekt „Unchained”, którego celem jest prezentacja nowej muzyki w mniejszych ośrodkach miejskich. Dyrektorem artystycznym Chain Ensemble jest Andrzej Bauer.

Program:

Agata Zubeł - „What is the Word”, „Cascando”, „Chapter 13”

Witold Lutosławski - „Trzy fragmenty na flet i harfę”

György Kurtág - „...pas à pas - nulle part...”

Wykonawcy: Chain Ensemble

Andrzej Bauer - dyrygent, prowadzenie koncertu

Organizator: Towarzystwo im. W. Lutosławskiego

Dofinansowanie: m. st. Warszawa

Partner: Nowy Teatr

Liczba wydarzeń:

1

Liczba widzów:

206

22 października 2017

Tajemnice dźwięku i czasu

Cykl koncertów Scena Muzyki Nowej Chain Ensemble w Nowym Teatrze

„Miłość do tego, co brzmi, miłość do dźwięków rozwijających się w czasie i przestrzeni niczym żywe istoty to podstawa mojej twórczej pracy” – tak pisał o sobie Georg Friedrich Haas. Urodzony w roku 1953 austriacki kompozytor, w tegorocznej ankiecie włoskiego magazynu „Classic Voice” uznany na najlepszego kompozytora XXI wieku, jest znawcą i nowatorem w dziedzinie systemów mikrotonowych, rozmaitych (historycznych i eksperymentalnych) sposobów strojenia instrumentów, naturalnych rezonansów, spektralnego „wnętrza” dźwięków i zarazem artystą umiejącym wprowadzić słuchacza w świat głębokich i nieznanych doznań, twórcą czującym więź z europejską tradycją romantyczną, wielbiącym w muzyce to, co tajemnicze, majestatyczne, niezwykle.

Przeznaczony na 24 instrumentalistów utwór „in vain” (2000) to jedno z najśłynniejszych dokonań Haasa. Trwająca około 70 minut kompozycja pozwala słuchaczowi doświadczyć rozmaitych odmian przeżywania czasu – od gęstych zawirowań do maksymalnego spowolnienia, zróżnicowanych odcieni w całym możliwym spektrum barw – od ciemności (także w sensie dosłownym), niezwykle bogactwa harmonii – od eufonii „naturalnych” spektralnych współbrzmień do zgrzytliwych dysonansów. Dzięki Chain Ensemble utwór zabrzmiał po raz pierwszy w Polsce.

Program:

Georg Friedrich Haas „in vain” (2000)

Wykonawcy:

Chain Ensemble

Andrzej Bauer – dyrygent, prowadzenie koncertu

Organizator: Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego

Partner: Nowy Teatr

Dofinansowanie: Miasto Stołeczne Warszawa

Przy wsparciu: Austriackie Forum Kultury

Liczba wydarzeń:

1

Liczba widzów:

239

21 listopada 2017

Milczenie syren

„Śpiew stanowi o sile syren, a praca z dźwiękiem pod ich urokiem to perwersyjne marzenie niejednego muzyka. Sam chciałbym osiąść syrenią moc i zawsze umieć uwodzić publiczność. Wymagałoby to jednak bezwzruszowego otwarcia się na ciemne strony własnej podświadomości. Spotkanie z syreną to spotkanie z sobą samym, z najbardziej czułym i delikatnym, a jednocześnie podlegającym autocenzurze fragmentem własnego, schowanego ja. Niech więc to będzie koncert-wyzwolenie: z jarzma konwencji, gatunków, przyzwyczajzeń czy oczekiwań. Niech to będzie koncert-hybryda, tak jak hybrydą jest syrena. Patrzmy syrenie w oczy i słuchajmy jej. Słuchając jej, słuchajmy siebie. Dajmy się uwieść polifonii głosów człowieka, wiolonczel, mieszkańców oceanu. Niech Saariaho wciągnie w wir i rzuci urok, niech Kafka sprawi, iż syreny zamilkną, niech Sikorski zrekonstruuje ich melancholijną pieśń, niech Hendrix omami nas i wessie pod wodę, niech Schubert zmieni syrenie płeć, niech Glass skaże na dryfowanie, a Buckley niech udowodni, że nie da uchronić się przed syrenami.” – Michał Pepol

Liczba wydarzeń:

3

Liczba widzów:

618

29-30 grudnia 2017

Program:

Kaija Saariaho – „Spins and Spells” (1997)

Franz Kafka – „Milczenie syren”

Tomasz Sikorski – „Milczenie syren” (1986/87)

Jimi Hendrix (arr. M. Pepol) – „1983... (A Merman I Should Turn to Be)”

Franz Schubert/Johann Wolfgang von Goethe (arr. M. Pepol) – „Erlkönig”

Philip Glass – „Orbit” (2013)

Tim Buckley/Larry Beckett (arr. M. Pepol) – „Song to the Siren”

Wykonawcy:

Magdalena Cielecka – głos

Michał Pepol – wiolonczele, pianino

Wieloryby

Scenariusz i program: Michał Pepol

Kostiumy: Monika Kaleta

Projekt powstał z inspiracji wystawą „Syrena herbem tym zwodnicza” na zamówienie Muzeum Sztuki

Nowoczesnej w Warszawie

Premiera: 8 czerwca 2017 w MSN w Warszawie

Koncert kontrastów: Bauckholt, Górecki, Lutosławski

Cykl koncertów Scena Muzyki Nowej
Chain Ensemble w Nowym Teatrze

Cyrkowość i smutek, ruch wstrzymywany i szaleńczy pęd zapętłany w powtórzeniach – to dramaturgiczne skrajności, na których Henryk Mikołaj Górecki (1933-2010) rozpiął swoje „Małe requiem dla pewnej polki” (1992).

Trudno o większy kontrast w stosunku do Góreckiego niż twórczość niemieckiej kompozytorki Carola Bauckholt, która pisuje utwory na przykład na szczoteczkę elektryczną i zespół, gdzie męski głos powtarza frazę „Kein Problem”, a na jej „Instinkt” na zespół śpiewaków składają się quasi zwierzęce zawodzenia i ujadania. W „Treibstoff” („Paliwo”) materia dźwiękowa utkana jest z nylonów i styropianów oraz dźwięków zwykłych instrumentów, z których jednak wydobywane są niezwykle brzmienia, tworząc zrytmizowaną, delikatną i frapującą złożonością tkankę, która momentami zbliża się do motorycznych fragmentów typowych dla muzyki Johna Cage’a na traktowany perkusyjnie fortepian preparowany.

„Wariatka z Chaillot” to eksperyment. Witold Lutosławski nigdy nie skomponował opery ani innego utworu scenicznego, choć jego zapiski świadczą o tym, że myślał o takich projektach.

Pisał jednak muzykę teatralną, także muzykę do słuchowisk radiowych i – znacznie mniej – dla filmu. Teatr mógł być niekiedy w jego czasach terenem wolności twórczej i eksperymentu, gdzie próbowano na różne sposoby obchodzić zapisy cenzury. W 1958, wkrótce po rozluźnieniu stalinowskiego aparatu kontroli kultury, napisał muzykę do wystawianej w Teatrze Polskim w Warszawie sztuki „Wariatka z Chaillot” Jeana Giraudoux w adaptacji i reżyserii Bohdana Korzeniewskiego i ze scenografią Andrzeja Pronaszko. W partyturze Lutosławski wpisał wyjątki z tekstu mówionego, co pozwoliło na wybranie odpowiednich fragmentów, które zostały zaprezentowane przez aktorów.

Program:

Carola Bauckholt - „Treibstoff”

Henryk Mikołaj Górecki - „Małe requiem dla pewnej Polki” op. 66

Witold Lutosławski - „Wariatka z Chaillot”

Organizator: Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego

Projekt współfinansuje m.st. Warszawa

Partner: Nowy Teatr

Liczba wydarzeń:

1

Liczba widzów:

295

16 kwietnia 2018

Noc w wielkim mieście

Jazz Band Młynarski / Masecki

Jazz Band Młynarski/Masecki odwołuje się do tradycji polskich orkiestr międzywojennych. W ich repertuarze znalazły się przeważnie nieznanne utwory swingowe i kilka sławnych tang. Twórcy skupiają się na wybitnych postaciach przedwojennej muzyki: Adamie Astonie – śpiewaku rozrywkowym i Henryku Warsie – pianiście i kompozytorze. Młynarski i Masecki przywracają pamięć o całym pokoleniu polskich artystów rozrywkowych, którzy w okresie rozkwitu musieli uciekać, walczyć, ginąć, emigrować, osierocając polską muzykę. Ich aranżacje nadają starym utworom nowy oddech, czyniąc tę muzykę aktualną i użytkową, do tańca i wzruszeń. Album „Noc w wielkim mieście” był rewelacją 2017 roku.

*„Nocy w wielkim mieście” słucha się z zapa-
tym tchem, gdy uszy wypełniają przedwojen-
ne szlagiery, nogi rwą się do tańca, a przed
oczami przetańcowują się elegancko ubrani
państwo bawiący się, jakby nie było jutra
Łukasz Kamiński, Co jest Grane 24*

*Dwudziestolecie międzywojenne wraca w róż-
nych sferach życia, ale rzadko jest to powrót
tak udany, jak w muzyce Jazz Bandu Młynar-
ski Masecki*

Bartek Chaciński, Polityka

Liczba wydarzeń:

1

Liczba widzów:

772

24 kwietnia 2018

Skład Jazz Bandu:

Jan Emil Młynarski – śpiew
bandzola

Marcin Masecki – pianino,
aranżer, dyrektor muzyczny

Jerzy Rogiewicz – perkusja

Piotr Wróbel – suzafon

Tomasz Duda – saksofon

Jarosław Bothur – saksofon

Requiem ludowe

Festiwal Kwadrofoni

W „Requiem ludowym” wizja ostatecznej drogi człowieka jest zarówno przerażająca jak i urzekająco piękna. Tajemnica absolutu pozostaje nierozwiązana, a trąby ogłaszające koniec świata dla każdego oznaczają inny wyrok. Spotkanie Adama Struga i zespołu Kwadrofoni doprowadziło do stworzenia nowej jakości w muzyce polskiej. Oto niekwestionowany mistrz pieśni tradycyjnych, oddaje się w ręce poszukiwaczy barw, przestrzeni i twórców nowych jakości w nurcie muzyki folkowej.

Adam Strug – śpiew

Kwadrofoni:

Emilia Sitarz – fortepian

Bartłomiej Wąsik – fortepian

Magdalena Kordylasińska-Pękala – perkusja

Miłosz Pękala – perkusja

Liczba wydarzeń:

1

Liczba widzów:

372

25 czerwca 2018

Lutosławski, unizm, minimalizm

**Cykl koncertów
Scena Muzyki Nowej
Chain Ensemble
w Nowym Teatrze**

Pełną skondensowanej energii i wyrafinowanego poczucia humoru „Wariację Sacherowską” (1975) Witold Lutosławski skomponował na siedemdziesiąte urodziny Paula Sachera – dyrygenta, bez którego wsparcia finansowego i przyjacielskiej opieki nie powstałoby wiele arcydzieł muzyki XX wieku. Lutosławski zesta- wił tu naprzemiennie dwa skontrastowane ze sobą wątki.

Krótkie „Bukoliki” to zupełnie inny świat dźwiękowy – z czasu, kiedy obok pracy nad utworami o większych rozmiarach Lutosławski komponował też lekkie, lecz fascynujące swą doskonałością utwory przeznaczone dla celów pedagogicznych. Sięgnął tu wzorem Bartoka po melodie tradycyjne, czerpiąc je ze zbioru „Puszczą Kurpiowska w pieśni”.

Kwintet fortepianowy (1993) Zygmunta Krauzego to hipnotyzująca muzyczna transpozycja idei unizmu Władysława Strzemińskiego i jego biografii. Sekstet smyczkowy Elżbiety Sikory, także z 1993 roku – to hołd kompozytorki złożony Witoldowi Lutosławskiemu w roku jego 80. urodzin. Ta dedykacja zakodowana jest w gestach odwołujących się między innymi do dramaturgii kwartetu smyczkowego kompozytora.

Słynne „Shaker Loops” (1978) Johna Adama pierwotnie zatytułowane „Wavemaker” (Generator fali) i napisane na septet smyczkowy składają się z czterech części: I. „Shaking and Trembling”, II. „Hymning Slews”, III. „Loops and Verses”, IV. „A Final Shaking”. Ta pierwotna wersja nie satysfakcjonowała jednak kompozytora, dopiero pięć lat później

wprowadzając udoskonalenia i opracowując utwór na orkiestrę smyczkową przy zmianie tytułu, kompozytor osiągnął efekt, którego wcześniej nie udało mu się uzyskać. Ze smyczkowych zapętleń oscylacyjnych wytwarzają się tu repetytywne stany ekstatyczne, które mogą wprowadzić w trans (Adams ponoć wyobrażał sobie członków chrześcijańskiej sekty Shakersów w tańcu). A „Final Shaking”...

Program:

Witold Lutosławski

– „Wariacja Sacherowska” na wiolonczelę

– „Bukoliki” na altówkę i wiolonczelę

Zygmunt Krauze – Kwintet fortepianowy

Elżbieta Sikora – „Sextuor à cordes”

John Adams – „Shaker Loops”

Organizator: Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego

Partner: Nowy Teatr

Liczba przedstawień:

1

Liczba widzów:

271

28 czerwca 2018

Woman's Voices

Nosowska / Kayah / Brodka / Przybysz

WOMEN'S VOICES, kobiece głosy mają moc - to nowy projektu muzyczny na polskim rynku. Impreza przeznaczona dla wszystkich, którzy cenią sobie pierwszorzędny, przebojowy, pełen chwytliwych melodii pop, podszyty mądrymi tekstami.

Dyrektorką artystyczną projektu jest Paulina Przybysz.

Liczba przedstawień:

1

Liczba widzów:

1 000

22 kwietnia 2018

Pardon, to tu w Nowym Teatrze

Maj-wrzesień 2018

W przestrzeni *Pardon, to tu* ponownie zagóścili muzycy z całego świata. Specjalnie wyselekcjonowani artyści przedstawili się polskiej publiczności na kilkunastu kameralnych koncertach. Bilety na większość z nich były wyprzedane. Kilku muzyków odwiedziło Polskę po raz pierwszy lub zagrało koncert w specjalnym, wyjątkowym składzie.

CHICAGO/LONDON UNDERGROUND

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 170

Niezastąpiony trębacz i kornecista Rob Mazurek, perkusista Chad Taylor (wystąpił u nas z Marc Ribot Trio), kontrabasista John Edwards (na co dzień związany z londyńskim Cafe Oto) i pianista Alexander Hawkins (współpracujący m.in. z Mulatu Astatke, Evan Parker i Louis Moholo-Moholo).

EBO TAYLOR & THE SALTPOND CITY BAND

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 190

Jedyny w Polsce koncert ghanijskiego innowatora afrofunkku i 'highlife', współpracującego z takimi muzykami i formacjami jak Fela Kuti, Tony Allen, Ghana Black Star Band (Osibisa), Uhuru Dance Band czy Apagya Show Band – 82-letniej legendy – Ebo Taylor wraz z 7-osobowym „The Saltpond City Band”.

PANDIT DEBASHISH BHATTACHARYA

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 190

Pandit Debashish Bhattacharya wraz ze swoją córką wokalistką Anandi i bratem Subhasis Bhattacharjee grającym na tabli. Mówi się o nim, że jest największym współczesnym wirtuozem hinduskiej gitary slide, jednym z najwybitniejszych i najbardziej cenionych przedstawicieli muzyki hinduskiej. Nie ma co się dziwić: jest uczniem wielkiego Pt. Brij Bhushan Kabra i Ali Akhbar Khana, dwukrotnie nominowany do nagrody Grammy. Gra na instrumentach, które sam zaprojektował i wymyślił.

MARCIN MASECKI

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 190

Marcin Masecki – pianista, kompozytor, dyrygent, aktywista, warszawiak. Lider lub członek wielu niezwykle zróżnicowanych projektów, jego znakiem rozpoznawczym jest wirtuozowska fuzja stylistycznie odmiennych gatunków, oraz przekraczanie granic między tzw. sztuką wysoką a rozrywkową.

KSIĘŻYC

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 190

Zespół wywodzi się z Teatru Poga. Grupa teatralna działająca w latach 1985-1988 przy klubie Riviera-Remont w Warszawie nawiązywała m.in. do teatru źródeł Jerzego Grotowskiego oraz do poszukiwań Ośrodka Praktyk Teatralnych "Gardzienice", zwłaszcza ich technik pracy z głosem i ciałem, czerpiących z rytuału, obrzędu ludowego i przede wszystkim z muzyki.

ALAMEDA 5

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 170

Bydgosko-toruńska grupa grająca psychodeliczną muzykę avant rockową. Zespół tworzą muzycy z bogatą przeszłością, grający aktualnie w takich grupach / projektach jak m.in.: Jachna/Buhl, X-Navi:Et, T'ien Lai, Innercity Ensemble i Stara Rzeka.

POKUSA XXL

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 170

Projekt Pokusa XXL to inicjatywa tria Pokusa (Natan Kryszk, Tymek Bryndal, Teo Olter) zainspirowana dużymi zespołami jazzowymi, norweskim zespołem Fire! Orchestra i polską śliwką w czekoladzie – cukierkiem o nazwie Pokusa XXL.

LEAN LEFT

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 170

Lean Left to projekt gitarzystów legendarnego The Ex i dobrze znanego już w Polsce duetu Vandermark/Nilssen-Love. Cztery wielkie osobowości i wybitni improvizatorzy tworzą wielopłaszczyznowa improwizowaną muzykę łączącą hardcore, elementami noise'u i free na najwyższym poziomie.

ROGIŃSKI/MAMADOU BA/SZPURA

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 190

Raphael Roginski to gitarzysta, kompozytor i wykonawca, improwizator, animator kultury i badacz folkloru muzycznego. Wykształcony jazzowo i klasycznie edukację poszerzył o muzykologię i etnomuzykologię. Miks tych dwóch dróg jest wyznacznikiem stylu jego twórczości pod względem kompozytorskim jak i wykonawczym.

Mamadou Ba to artysta znany również jako Góo Bâ, od 20 lat występuje jako aktor, muzyk i performer, a także członek międzynarodowej grupy artystycznej LaFabriks. Od pięciu lat mieszka w Polsce, gdzie koncertuje m.in. z Raphaellem Rogińskim i zespołem The Rockas. Jest współtwórcą i solistą formacji muzycznej Żywica.

Paweł Szpura – jego styl gry na perkusji jest wypadkową wielu tradycji. W jego grze można usłyszeć wpływy arabsko-afrykańskie i tureckie. Istotny jest także wpływ amerykańskich rockowych perkusistów z przełomu lat 60 i 70.

PETER BRÖTZMANN & STEVE NOBLE

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 150

Peter Brötzmann jest jednym z najważniejszych przedstawicieli free jazzu i muzyki improwizowanej. Jego styl cechuje ostry, nieokrzesany ton, oraz liryczność. Energiczny sposób grania improwizacji przez Brötzmanna został nazwany brötzen (niem.), co się przysłużyło do nadania mu przydomku „najgłośniejszego saksofonisty świata”. Gra również na klarnecie i na węgierskim instrumencie dętym tarogato. Motywy odgrywają ważną rolę w jego muzyce, a eksplozje bezlitosnych improwizacji są często oparte na melodii. Te cechy są bliskie stylowi gry Alberta Aylera, którego można uznać za największe źródło inspiracji Brötzmanna.

Steve Noble studiował u nigeryjskiego mistrza perkusji Elkana Ogunde. Jego precyzja i inwencja jako perkusisty spowodowała naturalne ciążenie ku wolnej improwizacji.

Generation After Polish Performing Arts Showcase

11

SPEKTAKLI

89

GOŚCI

3

DNI

24

KRAJE

100

ARTYSTÓW

10

INSTYTUCJI
Z POLSKI

Nowy Teatr po raz drugi zorganizował show-case Generation After. To intensywna prezentacja najnowszych zjawisk na polskiej scenie teatralnej, nowa artystyczna szkoła myślenia, w której udział wzięli przedstawiciele i programiści najważniejszych festiwali i instytucji teatralnych z Europy, Azji i Ameryki. We współpracy z Instytutem Adama Mickiewicza i warszawskimi scenami: Komuna// Warszawa, STUDIO teatrgaleria, TR Warszawa i Teatr Powszechny pokazaliśmy najnowsze spektakle takich twórców jak Michał Borczuch, Krzysztof Garbaczewski, Anna Karasińska, Natalia Korczakowska, Michał Libera, Jędrzej Piaskowski, Anna Smolar, Cezary Tomaszewski, Janek Turkowski, Małgorzata Wdowik, Barbara Wysocka.

Program:

12 kwietnia 2018

- **Margarete**
reż. **Janek Turkowski**
- **Puppenhaus. Kuracja**
reż. **Jędrzej Piaskowski**
TR Warszawa
- **Biesy**
reż. **Natalia Korczakowska**
STUDIO Teatrgaleria
- **Juliusz Cezar**
reż. **Barbara Wysocka**
Teatr Powszechny
- **Cezary idzie na wojnę**
reż. **Cezary Tomaszewski**
Komuna// Warszawa

13 kwietnia 2018

- **Dziewczynki**
reż. **Małgorzata Wdowik**
STUDIO teatrgaleria
- **Fantazja**
reż. **Anna Karasińska**
TR Warszawa
- **Uczta**
reż. **Krzysztof Garbaczewski**
Nowy Teatr

14 kwietnia 2018

- **Henrietta Lacks**
reż. **Anna Smolar**
Nowy Teatr
- **Moja walka**
reż. **Michał Borczuch**
TR Warszawa / ATM Studio
- **Kosmos-Kosmos**
libretto, dramaturgia, zarys
kompozycji **Michał Libera**
STUDIO teatrgaleria

**NOWY
TEATR**

PROGRAM ARTYSTYCZNY

EDUKACJA

Czytaj, nie czekaj. Awantury o książki

Spotkania z Sylwią Chutnik

Wbrew zastraszającym statystykom dotyczącym czytelnictwa w Polsce Sylwia Chutnik zaprasza do wspólnego poznawania literatury i rozmawiania o niej. Bierze na warsztat nowości wydawnicze i zachęca też do nawiązywania do swoich fascynacji książkowych.

Sylwia Chutnik – pisarka i felietonistka, propagatorka czytania, współautorka programu Barłóg Literacki, działaczka społeczna. Ukończyła kulturoznawstwo oraz Gender Studies na UW. Autorka powieści i opowiadań. Nominowana do Nagrody Nike w 2009, 2012 i 2015 roku. Laureatka Paszportu Polityki za rok 2008.

Książki, o których rozmawialiśmy:

Tove Jansson „Kometa nad Doliną Muminków”

Dorota Masłowska „Wojna polsko-ruska pod flagą białoczerwoną”

Zadie Smith „Londyn NW”

Marek Hłasko „Wilk”

Margaret Atwood „Opowieści podręcznej”

Nathan Hill „Niksy”

Fiodor Dostojewski „Idiota”

Hanna Krall „Sublokatorka. Okna”

Marcin Wicha „Rzeczy, których nie wyrzuciłem”

Jarosław Kamiński „Tylko Lola”

Liczba spotkań:

10

Liczba widzów:

280

22 września 2017
– 14 czerwca 2018

WSTĘP WOLNY

Teatralne pomysły na real. Teatr jako wydarzenie

Wykłady Wojtka Ziemińskiego

Po czasach królowania postmodernistycznych zabaw dystansem nadszedł czas teatru przewrotnie angażującego. Taki teatr buduje wydarzenia, które wykraczając poza proste antagonizmy fikcja-rzeczywistość czy pasywność-(inter)aktywność, stawiają widza w roli partner-in-crime. To on jest ostatnim, najważniejszym ogniwem tego układu i jego spojrzenie staje się ostatecznym wyzwaniem inscenizacyjnym. Wszystko to zawiera w sobie nieco (ale tylko nieco!) utopijną perspektywę spektaklu jako wydarzenia, a więc czegoś, co jest znaczącą, poważną częścią życia tego, kto mu towarzyszy. Widz jako towarzysz spektaklu. Tak, to jest dobry punkt wyjściowy.

Wojtek Ziemiński – reżyser teatralny, artysta wizualny. Tworzy prace na pograniczu dyscyplin, wykorzystujące różnorodność form sztuk performatywnych. Jego spektakle eksplorują możliwości teatru dokumentalnego – „Mała narracja”, „Prolog”, „W samo południe”, „Kosmologia rozdrażewska”, „Pigmalion”. Często pracuje z aktorami nieprofesjonalnymi. Założyciel Ośrodka Sztuki XS, współtwórca akcji „Golgota Picnic Polska”, współpracuje z galerią BWA Warszawa. Prowadzi zajęcia z nowych nurtów teatralnego eksperymentu w Akademii Teatralnej w Warszawie i na Uniwersytecie Warszawskim.

Liczba spotkań:

10

Liczba widzów:

290

18 września 2017
– 18 czerwca 2018

WSTĘP WOLNY

Jak teatr przestaje być teatrem, by teatrem pozostać

Wykłady Piotra Gruszczyńskiego

Cykl dyskusji wokół wspólnie obejrzanych rejestracji spektakli. Na ogół nienowych, czasami znanych, ale zwykle niewidzianych. Klasyka dzisiejszego teatru europejskiego w walce z reprezentacją, a jednak w obronie teatru. Performatywność tak, ale w przestrzeni teatralnej, a nie galeryjnej. Może to fąbędzi śpiew nowego teatru? Może już wkrótce zostaną działania pozateatralne i stary jak świat teatr, w którym coś się udaje ku uciechu lub szlochaniu widzów? Wychodząc od starej zasady, że trzeba wiedzieć, żeby widzieć, zaprosiliśmy do odkrywania spektakli, które dopełniają prezentacje z cyklu Goście Nowego Teatru.

dr Piotr Gruszczyński – krytyk teatralny, dramaturg Nowego Teatru. Absolwent teatrologii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Pisał dla „Tygodnika Powszechnego”, „Res Publiky Nowej”, „Dialogu”. Był kierownikiem dramaturgicznym Teatru Rozmaitości, współpracował z Mariuszem Trelińskim przy realizacji oper, współtworzył adaptacje teatralne z Krzysztofem Warlikowskim. W 2003 roku wydał zbiór esejów i wywiadów „Ojcobójcy. Młodzi zdolniejsi w teatrze polskim”, w roku 2007 ukazał się zbiór jego rozmów z Warlikowskim „Szekspir i uzurpator”. Jest wykładowcą Akademii Teatralnej w Warszawie.

Spektakle:
„Gardenia”
Reżyseria Alain Platel
„Pokój Izabelli”
Reżyseria Jan Lauwers
„Czyścić”
Reżyseria Romeo Castellucci
„Tkacze”
Reżyseria Frank Castorf
„120 dni Sodomy”
Reżyseria Milo Rau
„Zamorduj Europejczyka! Zamorduj go!...”
Reżyseria Christoph Marthaler
„Todo el cielo sobre la tierra (El síndrome de Wendy)”
Reżyseria Angélica Liddell
„Góra Olymp”
Reżyseria Jan Fabre
„Dlaczego pan R. dostał ształu?”
Reżyseria Susanne Kennedy
„Aż do śmierci”
Reżyseria Markus Öhrn

Liczba spotkań:

10

Liczba uczestników:

440

18 września 2017
– 18 czerwca 2018

WSTĘP WOLNY

Po prostu skandal

Wykłady Doroty Semenowicz

Przyglądając się skandalom, które co rusz wybuchają w świecie kultury, wydaje się, że współczesną sztukę tworzą same „nowe pomysły i wynalazki”, oburzające dzieła geniuszy. Społeczeństwo nie chce się przebudzić, dlatego słowo skandal słyszymy coraz częściej. Czy tylko skandal może jednak przebudzić śpiącego i czy każdy widz musi być „śpiącym”? Odwołując się do greckiej etymologii słowa skandal (skandalon, czyli pułapka podłożona wrogowi po to, by ten się potknął, przeszkoda), próbowaliśmy przemyśleć nasze sposoby rozumienia skandalu na nowo? Czym skandal jest w kontekście społecznym, a czym w subiektywnym doświadczeniu widza? Jaki

rodzaj brutalności ze sobą niesie? Jaki rodzaj relacji z widzem wytwarza?

dr Dorota Semenowicz – dramaturżka, kuratorka, teatrolożka. Od 2009 roku pracuje w dziale literackim Teatru Narodowego w Warszawie i w dziale programowym Malta Festival Poznań. Absolwentka Uniwersytetu Paris III Sorbonne-Nouvelle w Paryżu (teatrologia, literaturoznawstwo). Autorka książki „To nie jest obraz. Romeo Castellucci i Societas Raffaello Sanzio” (2013), której rozbudowana wersja angielska ukazała się nakładem wydawnictwa Palgrave Macmillan w 2016 roku. Redaktorka prac zbiorowych, m.in. „García. Resztki świata” (2014) i, wraz z Katarzyną Tórz, „Wykluczeni. Między estetyką a etyką” (2012) oraz „Polityka wyobraźni – scena flamandzka” (2011).

Liczba spotkań:

10

Liczba uczestników:

245

25 września 2017
– 25 czerwca 2018

WSTĘP WOLNY

Malleus Maleficarum. Czarownice w światowym kinie

Wykłady Tomasza Kolankiewicza

Magia, siły nieczyste – to wierzenia obecne wśród ludów pierwotnych na całym świecie. Czarownice obwiniano za kłęski żywiołowe, pomór bydła, poronienia i bezpłodność. Wierzono, że rzucają uroki, sporządzają miłosne mikstury. Za czarownice uznawano zarówno stare znachorki, jak i kobiety, odrzucające awanse amantów, czy te nazbyt jawnie okazujące swoją seksualność. Zbiorowa histeria skutkowała polowaniami i procesami sądowymi: podczas tortur sądy świeckie oraz inkwizycja skatowały setki tysięcy niewinnych kobiet. W Europie apogeum polowań przypada na okres reformacji, ostatnie stosy zapłonęły w XVIII wieku. Dzisiaj w wypowiedziach polityków oraz kościelnych hierarchów powraca retoryka i sposób myślenia o kobietach jako istotach opętanych przez diabła. Mężczyźni nadal uzurpują sobie prawo do decydowania o kobiecym ciele. W 2017 roku przypada 530. rocznica publikacji „Młota na czarownice”, traktatu o tym, jak drogą tortur wypędząć diabła z kobiet. Oglądając dziś postaci czarownic, od kina niemego po indonezyjskie kino grozy, warto przypominać do czego prowadzi nienawiść i wiara w gusła.

Tomasz Kolankiewicz – programista filmowy, współpracujący z telewizją i festiwalami filmowymi. Stara się przybliżać widzom filmy od klasyki po niszowe kino gatunkowe. Jest autorem kilkudziesięciu przeglądów filmowych, wśród nich przeglądów szwedzkiego i amerykańskiego kina niemego, filmów Piera Paola Pasoliniego, Fritza Langa, Vittora de Siki, Davida Lyncha oraz retrospektyw mało znanych prądów filmowych. Na Festiwalu Filmowym w Gdyni prowadzi sekcję poświęconą zapomnianemu kinu gatunkowemu z Polski.

„Antychryst”, reż. Lars von Trier
„Czarownice”, reż. Benjamin Christensen
„The Witch”, reż. Robert Eggers
„Carrie” reż. Brian De Palma
„Dzień gniewu” reż. Carl Theodor Dreyer
„Odgłosy” reż. Dario Argento
„Lejak”, reż. H. Tjut Djalil
„Wij”, reż. Konstantin Ershov, Georgiy Kropachyov
„Młot na czarownice”, reż. Otakar Vávra
„Matka Joanna od Aniołów”, reż. Jerzy Kawalerowicz

Liczba spotkań:

8

Liczba uczestników:

450

6 listopada 2017
– 11 czerwca 2018

WSTĘP WOLNY

Nowa książka

Spotkania literackie

Kurator: Tomasz Brzozowski

Cykl spotkań literackich poświęconych najciekawszym polskim nowościom wydawniczym oraz ich twórcom.

Miguel de Unamuno

„Żywot Don Kichota i Sancza”

Filip Łobodziński „Tarantula”

Marek Sindelka „Zostańcie z nami”

Antonio Tabucchi „Dla Isabel. Mandala”

Giacomo Leopardi „Zibaldone. Notatnik myśli”

Michał Komar „Piekło Conrada”

Liliana Hermetz „Costello.Przebudzenie”

Josef Skvorecky

„Przypadki inżyniera ludzkich dusz”

Guillermo Infante „Trzy pstre tygrysy”

Piotr Szarota „Londyn 1967”

Marzena Mróz „The Cosmopolitans”

Krzysztof Sowiński „Poste Restante”

Małgorzata Sobieszczańska

„Drugi koniec świata”

Hungarian Contemporaries

Liczba spotkań:

14

Liczba uczestników:

635

19 września 2017
– 17 kwietnia 2018

WSTĘP WOLNY

Pod kłutwą

Portret społeczny pogromu kieleckiego

Spotkanie promocyjne książki Joanny Tokarskiej-Bakir, wydanej przez Wydawnictwo Czarna Owca.

Rozmawiały: Joanna Tokarska-Bakir, Irena Grudzińska-Gross

Pogrom kielecki to ważny przedmiot debaty publicznej w Polsce. Dotyczyły go dwa śledztwa. W pierwszym, które władze komunistyczne rozpoczęły natychmiast po masakrze, usiłowano dowieść, że była to akcja zbrojnego podziemia. Pod koniec drugiego dochodzenia, prowadzonego po roku 1989, forsowano przede wszystkim hipotezę, że przyczyną pogromu była ubecka prowokacja. Książka Joanny Tokarskiej-Bakir oparta na rozległej kwerendzie prowadzonej w IPN w latach 2013-2017 i innych archiwach, stanowi szczegółowy audyt obu tych postępowań. Dzięki protokołom przesłuchań z lat 40. i 90., dokumentom osobistym, prasowym i notarialnym, w książce zarysowano sylwetki osób będących – z jednej strony – w kieleckim tłumie pogromowym, z drugiej w ówczesnych instytucjach władzy, które nie tylko nie opanowały krytycznej sytuacji, ale same włączyły się do pogromu. Analiza biografii aktorów zdarzenia odsłania zupełnie nieznaną niepolityczną historię Polski, oglądaną z perspektywy Kielc.

Liczba spotkań:

1

Liczba uczestników:

97

6 marca 2018

WSTĘP WOLNY

Choreografując siebie. How to be real?

Warsztaty Marty Ziółek

Czym jest autentyczność performansu w czasach symbiotycznych zależności między sferą cyfrową i przestrzenią fizyczną? Czy performans, flirtujący z różnymi mediami, może być wypełniony aurą? Co czyni występ sceniczny realnym, jeśli nie kreuje on rzeczywistości? Jaka jest granica między tym, co rzeczywiste i tym, co odgrywane? Co to znaczy grać naprawdę? Jak autentyczność występu może stać się efektem choreograficznej praktyki, bazującej na kompozycji, formie oraz tożsamości twórcy? Co czyni performerą autentycznym?

Koncepcja, prowadzenie: Marta Ziółek

Współpraca: Maria Kozłowska, Anka Herbut

Marta Ziółek – choreografka, performerka, absolwentka School for New Dance Development w Amsterdamie, stypendystka prestiżowego Dance Web na ImpulsTanzFestival w Wiedniu (2011) i the Amsterdam Fund for the Arts (2013), uczestniczka europejskiej platformy „Europe in Motion” przeznaczonej dla młodych choreografów (2012). Bada granice pomiędzy sztukami wizualnymi, performansem i choreografią. Razem z Alexem Baczyńskim-Jenkinssem jest współtwórczynią przestrzeni Kem w Warszawie. Autorka spektakli „Zrób siebie”, „PIXO” i „TO”.

Liczba spotkań:

7

Liczba uczestników:

68

10 lutego
– 11 marca 2018

Ecstatic body practice

Warsztaty Agnieszki Kryst

Czy współczesne aktywności fizyczne mogą wprowadzić w stan ekstazy? Która z form intensywnego ruchu może doprowadzić do transu? Czy świadomie będąc w działaniu można doświadczyć euforii i uniesienia? Na bazie współczesnych praktyk ruchowych z zakresu fitnessu i cardio, kick boxingu, boxingu, przez jogę, pilates, medytację, po praktyki somatyczne i terapeutyczne zaczerpnięte z pola współczesnej choreografii i improwizacji.

Agnieszka Kryst – absolwentka Uniwersytetu Muzycznego im. F. Chopina. Stypendystka Alternatywnej Akademii Tańca 2013 (Stary Browar, Poznań). Współpracowała z Martą Ziółek, Juanem Dominguezem Rojo, Małgorzatą Haduch, Sojerdem Vreugdenhilem, Joanną Leśniewską, Rebeccą Lazier. Finalistka konkursu New Europe Festival 2013 w Pradze, w czasie którego zaprezentowała solo „Pressure” oraz duet „Liquid state of mind”. Brała udział w projekcie „Friv Move” w Centrum Kultury Zamek w Poznaniu. Stypendystka programu Solo Projekt Plus, w ramach którego stworzyła solo „A Score: Partytura”. Beneficjentka programu Global Practice Sharing w Movement Research w Nowym Jorku. Laureatka programu rezydencji artystycznych 2017 w galerii miejskiej BWA w Bydgoszczy.

Liczba spotkań:

9

Liczba uczestników:

124

28 lutego
– 25 kwietnia 2018

**NOWY
TEATR**

PROGRAM ARTYSTYCZNY

FILM

Werner Herzog

Jaskinia zapomnianych snów

Projekcja filmu Wernera Herzoga w ramach wydarzeń towarzyszących pokazowi spektaklu Philippe'a Quesne'a „Noc Kretów”.

W 1994 roku grupa francuskich naukowców odkryła niezwykłą jaskinię w dolinie Rodanu. Zachowały się w niej malowidła ściennie sprzed 30 tysięcy lat. Zafascynowany tą historią Herzog uzyskał specjalne pozwolenie na sfilmowanie tego miejsca. Dokument pokazuje to, czego nigdy nie będziemy mogli zobaczyć – wewnątrz jaskini Chauveta. To przede wszystkim medytacja nad tym, czy możliwa jest komunikacja z przodkami, co kryje ciemność nieznanego, jak technologia mutuje nasze ciała i odczuwanie własnej zwierności.

Liczba wydarzeń:

1

Liczba widzów:

60

22 września 2017

WSTĘP WOLNY

Werner Schroeter.

Pierwszy przegląd twórczości w Polsce

Werner Schroeter, reżyser filmowy i teatralny, gdy zmarł w 2010 roku w wieku 65 lat, należał niewątpliwie do najważniejszych twórców niemieckiego kina. Jednak awangardowe i alternatywne tendencje, charakteryzujące jego eseje filmowe i dokumenty, sprawiły, że został zepchnięty przez krytykę na margines Nowego Kina Niemieckiego.

Zafascynowany operą i koncepcją performansu początkowo kręcił filmy pozbawione narracji, by później przejść do narracji fragmentarycznej, eksplorującej tematy miłości i śmierci oraz ich niebezpiecznych powiązań. Był wielbicielem śpiewaczki operowej Marii Callas, inspirował go teatr. W 1980 roku jego film „Palermo czy Wolfsburg” otrzymał Złotego Niedźwiedzia na Berlinale, co przyniosło twórcy światową sławę. Pracował z wybitnymi aktorkami: Isabelle Huppert, Bulle Ogier czy Magdaleną Montezumą, queerową diwą. W roku 2008 ten fascynujący, ekstrawagancki artysta otrzymał Złotego Lwa za całokształt twórczości na Festiwalu Filmowym w Wenecji.

Współorganizator: Goethe Institut

Liczba wydarzeń:

5

Liczba widzów:

452

27–31 października 2017

WSTĘP WOLNY

**NOWY
TEATR**

PROGRAM ARTYSTYCZNY

DLA DZIECI

Małe Muzyczne Improsceny

Prowadzenie: Dagna Sadkowska

Motywnym przewodnim cyklu koncerto-warsztatów projektu była improwizacja muzyczna. Scenariusze opracowane we współpracy z autorytetami sceny improwizacji współczesnej wzbogacone nagraniami utworów w wykonaniu dzieci. Kontakt dzieci z zaproszonymi do projektu wirtuozami improwizacji oparty na wspólnym muzykowaniu dał dzieciom szansę wejścia zarówno w rolę widza jak i artysty.

Dagna Sadkowska - skrzypaczka, solistka i kameralista członkini i współzałożycielka zespołu muzyki współczesnej Kwartludium, edukatorka, autorka cyklu „Muzyczne Obrazy” realizowanego we współpracy i w przestrzeni Narodowej Galerii Sztuki Zachęta, autorka „Internetowego Zbioru do Edukacji Muzycznej”, kuratorka i pomysłodawczyni „Warszawskiej Jesieni Klubowo”, pomysłodawczyni cyklu koncertów dla dzieci i dorosłych „Dzika Klasyka” oraz „Mała Dzika Klasyka”, członkini grupy nadzorującej europejski projekt promujący muzykę współczesną „New:Aud”.

Liczba spotkań:

3

Liczba uczestników:

68

9 września
– 4 listopada 2017

Czułe czytanki

Warsztaty rodzinne z książką

Cykl spotkań poświęconych książce dla dzieci, organizowany przez księgarnię Czuły Barbarzyńca od 2003 roku, a w Nowym Teatrze od stycznia 2017. Wybieramy nowości, zapraszamy najmłodszych do zabaw inspirowanych literaturą, a rodzicom staramy się pokazać, jak wykorzystać książkę w wychowaniu dzieci.

Liczba spotkań:

7

Liczba uczestników:

105

18 września 2017
– 28 maja 2018

Ciało w działaniu

**Warsztaty Marii Stokłosa
dla dzieci 9-12 lat**

Celem warsztatu było zainteresowanie młodych uczestników pracą z ciałem i choreografią. Taniec posłużył nam jako przewodnik w poznaniu swojego ciała oraz był okazją do zabawy w grupie. Zajęcia składały się z improwizacji ruchowych, gier choreograficznych, ćwiczeń na wyostwienie zmysłów. Rozwijały wyobraźnię i wprowadziły elementy pracy z dotykiem. Skupiliśmy się na własnym, wewnętrznym odczuciu jako równoważnym punkcie odniesienia, obok tego jak "wygląda" to, co robimy. Ekspresję ruchową opisaliśmy słowami i rysunkiem, zachęcając do rozwijania myślenia poetyckiego, a także do łączenia wewnętrznych odczuć z ekspresją i opisywaniem. Korzystając z technik, które proponują rozluźnienie ciała uczestnicy poznali również proste metody samo-regulacji i radzenia sobie ze stresem.

Maria Stokłosa – performerka i choreografka. Ukończyła choreografię w School for New Dance Development (SNDD) w Amsterdamie oraz wydział tańca współczesnego w London Contemporary Dance School at The Place". Jest autorką ruchu do opery Pawła Mykietyna „Czarodziejska góra”. Współpracuje m.in. z Peterem Pleyerem, Meg Foley i Wojtkiem Ziemińskim. Jest członkinią kolektywu Centrum w Ruchu oraz prezeską Fundacji Burdąg, a także przewodniczącą Rady Programowej Instytutu Muzyki i Tańca.

Liczba spotkań:

10

Liczba uczestników:

235

22 listopada -
14 grudnia 2018

Ruchome ślady

**Warsztaty Aleksandry Bożek-Muszyńskiej
dla dzieci 5-8 lat**

Warsztaty plastyczno-ruchowe dla dzieci i ich opiekunów to propozycja dla wszystkich, niezależnie od doświadczenia.

Uruchomiliśmy zarówno ciało, jak i wyobraźnię. Wspólnie doświadczaliśmy radości płynącej ze swobodnej kreacji w przestrzeni i na papierze. Stworzyliśmy obrazy ruchem i poruszaliśmy się dzięki obrazom. Pobudziliśmy wyobraźnię i uruchomiliśmy indywidualną ekspresję.

Aleksandra Bożek-Muszyńska – tancerka, choreografka, performerka, instruktorka tańca współczesnego, trenerka biznesu, filolożka, uczestniczka wielu warsztatów i coachingów ruchowych. Od kilku lat prowadzi zajęcia z tańca współczesnego i improwizacji, gimnastykę dla seniorów oraz tworzy autorskie choreografie i jest aktywna na polskiej scenie tańca i performansu. Stypendystka Alternatywnej Akademii Tańca 2015, 2016 i 2017 realizowanej przez Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk oraz Intensive Course w School For New Dance Development w Amsterdamie w 2015 roku. W 2017 roku wraz z Hanną Bylką-Kanecką stworzyła spektakl interaktywny dla rodziców z dziećmi w wieku 1,5-3 lat zatytułowany „DOOKOŁA”, prezentowany m.in. podczas Malta Festival, Międzynarodowego Festiwalu „Teatralna Karuzela” czy „Sztuka Szuka Malucha”.

Liczba spotkań:

4

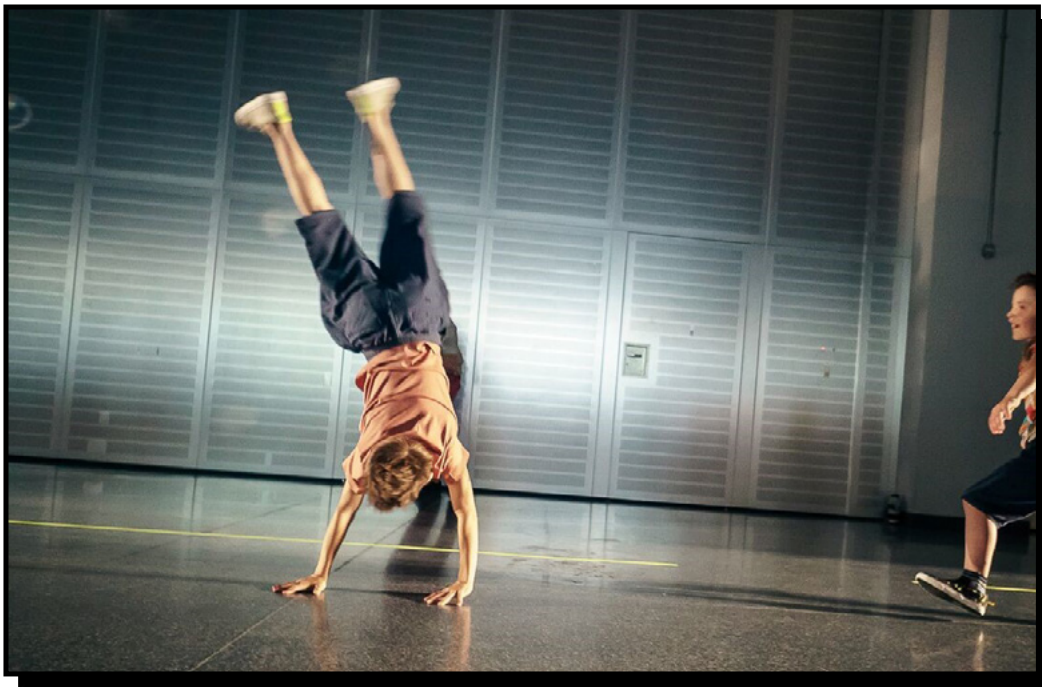
Liczba uczestników:

50

7-8 kwietnia 2018

Turlanki

Warsztaty Agnieszki Kryst dla dzieci 4-6 lat

Wprawiliśmy się w ruch zaczynając od prostych ćwiczeń rozgrzewających. Aby pobudzić naszą elastyczność i mobilność zadania oparte były na ćwiczeniach zaczerpniętych z jogi. Następnie zaprosiliśmy nasze ciała do tańca poznając różne techniki taneczne. W kolejnym etapie pobudziliśmy naszą kreatywność tworząc niepowtarzalną przestrzeń opartą na ruchu i naszej wyobraźni. Badaliśmy, jak szybko możemy kręcić się w koło, czy możemy być tak płynni jak woda, lekcy jak wiatr lub poruszać się wolniej niż żółwie. Stworzyliśmy

własną, unikalną technikę taneczną, balet słoni czy ruchomą rzeźbę. Sprawdziliśmy, czym jest taniec i czy bezruch to też ruch. Zajęcia kładły duży nacisk na pracę pomiędzy uczestnikami warsztatu, naukę rozumienia i akceptacji innych, wspólne tworzenie i pracę kreatywną. Bardzo istotnym aspektem było również budowanie zaufania oraz relacji z innymi dziećmi. Pokazaliśmy, że taniec może być nie tylko świetną zabawą, ale również sposobem na wyrażanie się, opowiadanie czy wzajemnie porozumiewanie się.

Liczba spotkań:

10

Liczba uczestników:

178

7-16 marca 2018

Dzień Dziecka

Jak co roku przez cały dzień na placu i we wnętrzach Nowego Teatru odbywały się gry, zabawy podwórkowe i warsztaty. Najmłodszych zaprosiliśmy do Świetlicy na „MaMoMi”, a kulminacyjnym punktem programu był koncert MONT - Młodej Orkiestry Nowego Teatru z gośćmi.

10:00 Jedz Pij Lep! Warsztaty ceramiczne
tłumaczone na język angielski i ukraiński

Zajęcia dla małych i dużych, relaksujące, wyciszające, rozwijające zdolności manualne i wyobraźnię przestrzenną. Swoim doświadczeniem i wiedzą o ceramice, różnych technikach pracowania z tym materiałem podzieliła się z wami Moja Siostra Alchemicus.

12:00 Wspólne tworzenie muralu
tłumaczone na angielski i ukraiński

Mural był propozycją wyglądu fasady Nowego Teatru. Wykorzystując różne techniki malarские, w asyście artystów z ASP, stworzyliśmy nadzwyczajne dzieło. Zarys nawiązywał do spektakli Nowego Teatru adresowanych do dziecięcej widowni.

14:00 Gry podwórkowe z SowaLiską
tłumaczone angielski i ukraiński

Zośka, szczur, komórki do wynajęcia, kapsle... Wszystkie dzieciaki zaprosiliśmy na podróż w czasie! SowaLiska odkurzyła dla nas zapomniane zabawy podwórkowe i zaproponowała

Liczba wydarzeń:

1

Liczba uczestników:

1 200

27 maja 2018

WSTĘP WOLNY

wyjątkowe aktywności, które dzisiaj powoli odchodzą w zapomnienie.

18:00 Młoda Orkiestra Nowego Teatru

Zespół, który rozpoczął swoją działalność zimą tego roku pod kierunkiem artystek i edukatorek Dagny Sadkowskiej i Lilianny Krych, wystąpił na scenie po raz pierwszy! Zaprezentował repertuar wymyślony przez dzieci i młodzież, współtworzące MONT, we współpracy z gośćmi: Joanną Niemirską, Jerzym Rogiewiczem i Piotrem Domagalskim.

Jestem. NOWY

Wspólnie z Dziećmi z Dworca Brześć zorganizowaliśmy pokaz mody oraz projekcję filmu Fundacji Kultury Świata „Zmieniać świat na nie swojej ziemi: uchodźcy” w reżyserii Weroniki Mliczewskiej. W pokazie wzięły udział czeczeńskie i polskie dzieci wraz z rodzicami. Bohaterami filmu Mliczewskiej są działaczka społeczna i nauczycielka, Marina Hulia, Dzieci z Dworca Brześć oraz uszyte w Brześciu przez czeczeńskie mamy szmaciane lalki, które zostały wysłane do obozu dla uchodźców w Ugandzie. Uchodźcy z Konga, Erytrei, Burundi i Rwandy, mieszkający w ugandyjskim obozie, zorganizowali pokaz mody, który także zobaczyliśmy w filmie. Stał się on inspiracją dla Mariny Hulii, która w Nowym Teatrze ze swoimi podopiecznymi z Czechenii powtórzyli ten gest.

Marina Hulia – prowadzenie pokazu

Janusz Noniewicz – reżyser

Agnieszka Kryst – choreografia

Jaga Hupało – fryzury

Dorota Mozil – stylizacja

Dominika Raczkowska – wizualizacje

Ubrania na sesję przekazali: Pan Tu nie Stał,

Czesiociuch, Doubrava, Be Smart i Wearso.

Wydarzenie objął honorowym patronatem

Rzecznik Praw Obywatelskich.

Liczba wydarzeń:

1

Liczba widzów:

200

26 czerwca 2016

WSTĘP WOLNY

**NOWY
TEATR**

LATO W NOWYM

Program muzyczny

MAŁA ORKIESTRA DANCINGOWA

13 LIPCA 2018

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 250

Orkiestra pod dykcją Noama Zylberberga próbuje odtworzyć życie muzyczne międzywojennej, kosmopolitycznej Warszawy, otwartej na eksperymentowanie i chłonej zewnętrzne wpływy. W tym samym czasie można było obejrzeć i wysłuchać kabaretu z Berlina i Paryża, austriackie operetki, nową muzykę amerykańską, tańce latynoskie czy bliższą odbiorcy – muzykę polską, żydowską i romską. Ten wielokulturowy ferment przyczynił się do narodzin nowego, niepowtarzalnego

stylu polskiej muzyki popularnej. W ciągu zaledwie dekady powstały tysiące świetnych utworów, z których większość została dawno zapomniana.

PANOWIE Z TWARDEJ

3 SIERPNI 2018

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 250

Dyskdżokejski kolektyw, ich imprezy to dancingi w starym stylu. Zbyszek Draska oraz Marian Zapałka między piosenkami czarują swoimi opowieściami jak najlepsi wodzireje sprzed lat. Grają szlagiery polskiej estrady i dancingowe hity.

WARSAW DIXIELANDERS

10 SIERPNI 2018

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 250

Zespół gra tradycyjne standardy jazzowe pochodzące z Nowego Orleanu i Chicago oraz polskie standardy z lat 30. i 40. XX wieku. Wszyscy uczestnicy, jak i fani jazzu nowo-orleańskiego będą mieli szansę posłuchać muzyki w najlepszym wykonaniu i przenieść się do czasów, kiedy swingujące sale taneczne pękały w szwach.

Koncerty Młodej Sceny Muzycznej

Wstęp wolny

SORJA MORJA

20 LIPCA 2018

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 120

Zespół tworzony przez Ewę Sadowską i Szymona Lechowicza. Koncertowy skład grupy uzupełnia Małgorzata Penkalla z Enchanted Hunters. W 2017 roku nakładem Thin Man Records ukazał się ich debiutancki album zatytułowany Sorja.

BOBBY THE UNICORN

27 LIPCA 2018

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 150

Solowy projekt Darka Dąbrowskiego, który celowo używa starego i niedoskonałego sprzętu, nagrywa w prywatnym, domowym studiu. Jego drugi album Syreni śpiew to swoista nostalgia za epoką VHS i melodiami znanymi ze starych gier. Jeżeli uważnie wsłuchacie się w szum wody, dane Wam będzie usłyszeć syreni śpiew.

ŻAL

24 LIPCA 2018

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 120

Duet elektroniczno-wokalno-gitarowy utworzony w 2016 roku przez wokalistę i gitarzystę Jakuba Buchnera oraz klawiszowca i syntezatorzystę Aleksandra Żurowskiego. Grają taneczno-piosenkową elektronikę, dobrą do nucenia i stukania nóżką. Ich debiutancki album Teodor został wydany we wrześniu 2017 roku.

Śmiertelnie trudna gra

Spektakl gościnny Teatru 21

Liczba przedstawień:

2

Liczba widzów:

90

13-14 listopada 2017

Spektakl dla dzieci od 6 roku życia inspirowany książką „Gęś, śmierć i tulipan” Wolfa Elbrucha. Gąska Klementyna pewnego dnia spotyka Śmierć. Na ten widok dostaje gęsiej skórki, ale nie ucieka, nie krzyczy... Zresztą Śmierć wygląda inaczej, niż spodziewała się Klementyna: nie trzyma w ręku kosy, nie jest ani stara, ani brzydka, lubi spacerować i rozmawiać o słodyczach. Między dwiema bohaterkami rodzi się relacja, poznają się coraz lepiej i głębiej.

„Wyszyliśmy od tematu śmierci, a zaczęliśmy przyglądać się życiu, jego regułom, tej naszej codziennie grze w klasy. Z muzyczno-ruchowych improwizacji powstał spektakl nie tylko o odchodzeniu, ale o twórczej obecności w świecie pełnym wyzwań.” – Justyna Sobczyk, założycielka Teatru 21 i reżyserka spektaklu.

Teatr 21 zrodził się w 2005 r. z warsztatów w Zespole Społecznych Szkół Specjalnych „Dać Szansę” w Warszawie. Członkami zespołu

są uczniowie i absolwenci szkoły, osoby z zespołem Downa i autyzmem. Spektakle Teatru 21 można oglądać w warszawskich teatrach (Dramatyczny, Studio, Powszechny, Baj, Soho), Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN oraz Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego. Grupa występowała również na festiwalach w kraju (BraveFestival we Wrocławiu, Malta Festival Poznań, AllaboutyFreedom w Gdańsku, Dni Sztuki Współczesnej w Białymstoku, Hurra Art! w Kielcach oraz Karuzela i Perspektywy w Łodzi) i za granicą (NormalFestival w Pradze, Menteatral w Neratovie oraz No Limits w Berlinie).

Reżyseria: Justyna Sobczyk

Dramaturgia: Justyna Lipko-Konieczna

Scenografia, kostiumy: Agata Skwarczyńska

Występują: Magdalena Świątkowska, Justyna Wielgus

Muzyka na żywo: Saba Litwińska

Produkcja: Stowarzyszenie Pedagogów Teatru

Partnerzy: Instytut Teatralny,

Fundacja Win-Win

Wsparcie: Miasto Stołeczne Warszawa

Program dziecięcy

KINO DZIECI

LICZBA POKAZÓW: 7
LICZBA WIDZÓW: 640

Nowe Horyzonty | Kino Dzieci | Wars & Sawa | Nowy Teatr

7 lipca 2018

JILL I JOY

Reżyseria: Saara Cantell

14 lipca 2018

ZESTAW FILMÓW KRÓTKICH: PODRÓŻE MAŁE I DUŻE

21 lipca 2018

VILLADS

Reżyseria: Frederik Meldal Nørgaard

28 lipca 2018

WIELKA WYPRAWA MOLLY

Reżyseria: M. Bruhn, M. Ekblad, T. Sieger

4 sierpnia 2018

JAK UKRAŚĆ PSA

Reżyseria: K. Sung-ho

11 sierpnia 2018

ZESTAW FILMÓW KRÓTKICH: KIM JESTEM WYGLĄD

18 sierpnia 2018

HOKUS POKUS ALBERCIE ALBERTSONIE

Reżyseria: Torill Kove

GRY PODWÓRKOWE

LICZBA WYDARZEŃ: 8
LICZBA WIDZÓW: 150

Zośka, szczur, komórki do wynajęcia, kapsle... Wszystkie dzieciaki zaprasiliśmy na podróż w czasie! SowaLiska odkurzyła zapomniane zabawy podwórkowe i zaproponował wyjątkowe aktywności, które dzisiaj powoli odchodzą w zapomnienie.

FILMOWE MUSICALES

LICZBA POKAZÓW: 6
LICZBA PUBLICZNOŚCI: 590

W tym cyklu pokazaliśmy sześć wybranych musicali. Pokazy w teatralnym foyer cieszyły się dużą popularnością i przyciągały w letnie środy sporą publiczność.

JOGA NA PLACU

LICZBA SPOTKAŃ: 8
LICZBA UCZESTNIKÓW: 400

Latem praktykowaliśmy jogę na dziedzińcu Nowego Teatru. Zajęcia prowadzili doświadczeni jogini z Yoga House by Eli Wierkowska, a Bistro Wars i Sawa zapewniał wszystkim zdrowe i jogiczne menu w barze.

Sztuki wizualne

WOBEC

EWA MARIA ŚMIGIELSKA
11, 12 SIERPNI 2018

Ewa Maria Śmigielka zajmuje się przestrzenią i sposobem oddziaływania w niej form plastycznych. Stara się tworzyć przestrzeń, w której funkcjonują ludzie w taki sposób, aby ich działanie narzucało przestrzeni kształt, zmieniało ją zależnie od ich ekspresji, stanów emocjonalnych, a wreszcie by można było prowadzić w niej rozumiały dialog. Wnioski z obserwacji redefiniuje i wprowadza do swoich projektów, wzbogacając je także o aspekt dźwiękowy. WOBEC będzie mieć charakter intermedialnego spektaklu/opery, łączącego w sobie elementy performansu, instalacji dźwiękowej i przestrzennej (która nie jest definiowana jako scenografia) oraz wideo.

Dofinansowano ze środków Narodowego Centrum Kultury w ramach programu Kultura – Interwencje 2018.

Wars i Sawa w Nowym Teatrze

JEDZ, PIJ, LEP

STYCZEŃ–KWIECIEŃ 2018

LICZBA WYDARZEŃ: 16

LICZBA UCZESTNIKÓW: 245

W weekendy Wars i Sawa organizował pyszne, kreatywne drugie śniadanie, połączone z warsztatami z lepienia z gliny pod okiem instruktora z pracowni Achemicus.

MAŁY STÓŁ KREATYWNY

STYCZEŃ–KWIECIEŃ 2018

LICZBA WYDARZEŃ: 16

LICZBA UCZESTNIKÓW: 245

Mały Stół Kreatywny to ukłon w stronę rodziców i dzieci. Co sobotę odbywały się tu twórcze zabawy i atrakcje. Spróbowaliśmy sił w technice origami, szyciu, konstruowaniu i rzeźbieniu. Każdy mały uczestnik własnoręcznie wykonał i ozdobił coś wyjątkowego: zabawkę, biżuterię, ozdobę do domu lub inny ciekawy gadżet.

NOWY TEATR

Madalińskiego 10/16
02-513 Warszawa

Sekretariat:
sekretariat@nowyteatr.org
22 379 33 00

Rezerwacje:
bilety.nowyteatr.org
bow@nowyteatr.org
22 379 33 33

nowyteatr.org

Patroni medialni:

VOGUE

AKTIVIST

SZUM

Partnerzy:

Art. Stations Foundation, Teatr Żydowski/Warszawa,
Nanterre-Amandiers/Francja, T. de Vidy/Francja,
Fundacja Burdąg, Kanuti Gildi SAAL/Estonia, TR Warszawa,
Teatr Kana/Szczecin, Teatr Polski w Podziemiu, Teatr
Polski w Podziemiu, art stations foundation, Fundacja
Burdąg, Centrum w Ruchu, Cultural Endowment of Estonia,
Nordic-Baltic Mobility, Program Inkonst, Centrum Sztuki
Współczesnej, Instytut Teatralny, Fundacja Win-Win

Nowy Teatr jest miejską instytucją kultury:

MIASTO
STOŁĘCZNE
WARSZAWA